

— Діти! Якщо ви з першого класу не привчигесь вчасно робити уроки, то виростете такими ж авральниками, як оці дяді.

передешь

№ 17 (843). Рік видання 44-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1970

Лист Федорові Дементійовичу Вербовському —
голови виконкому Смілянської міськради,
що на Черкащині.

Вельмишановний Федоре Дементійовичу!

Ви, мабуть, звернули увагу на те, що останнім часом наші добрі й милі лікарі часто лякають деяких своїх пацієнтів незрозумілим і страшним словом — гіпокінезія.

— У вас гіпокінезія, і ви не жартуйте з цим, — попереджує лікар пацієнта. — При тому майте на увазі, що це дуже небезпечна й підступна хвороба, од якої є тільки один порятунок: якомога більше рухатись, ходити, бігати.

Ну й діла пішли! Мало нам інфарктів, мало нам грипу, мало нам раку, мало нам гіпертонії, то ще маємо гіпокінезію!

Як пояснює нині наша медична наука, татом і мамою гіпокінезії є мала рухливість людини. Сидиш сиднем, цураєшся фізичної праці, не ходиш, не бігаєш, а роз'їжджаєш машиною, ну й бути тобі гіпокінезиком, як двічі два — чотири. Але подумай, що це тобі дасть на практиці? По-перше, це дасть тобі так звану «дзеркальну недугу», тобто живіт твій поволеньки набере таких деформацій, що без допомоги трюмо ти вже й колін своїх не побачиш. По-друге, потихеньку-помаленьку ти перетворюєшся на обважнілу сидячу качку й форсованим темпом сам же наближаєш до себе ту грань, за якою про тебе в кращому випадку скажуть: «Хо-ро-ший товариш був, земля йому лебединим пухом!».

А це вам треба?

Да, з гіпокінезією жарти погані. Тож недаремно наша медицина на кожному кроці тлумачить нам: не хочеш стати гіпокінезиком — не сиди. Побільше рухайся, ходи в ліс по гриби, ходи на полювання, орудуй на вгороді сапкою, а головне — побільше бігай. У Києві, на центральному стадіоні вже навіть створено клуб бігунів. Біг, як запевняють члени й членкині цього клубу, є найпершою панацеєю від гіпокінезії. Побігаєш рік-два і можеш в академічний балет записуватись.

Але ж не всі лікарів слухаються. Багатьох гіпокінезиків ліньки святі заїдають. Йому кажуть: бігай, тобі схуднути до зарізу треба, а він за правдавню національною звичкою байдуже рукою на те серйозне попередження махне: «Ет, якось воно буде...».

Як же покінчити з цією шкідливою філософією?

Як усе-таки примусити байдужих гіпокінезиків бігати?

Я довго мізкував над цим наболілим питанням і дійшов висновку, що є тут два способи.

Спосіб перший. Треба, щоб гіпокінезик позичив комусь із друзяк чи родичів 300—400 карбованців своїх фінансових заощаджень. Але не під розписку, а під слово честі, що «через тиждень, а максимум — два віддам. От не зійти мені з цього місця — віддам!». В такому разі можна дати повну гарантію, що від лінощів гіпокінезика і сліду не лишиться. Висловлюючись поетично, бігатиме він «быстрее лани», і не один місяць, а, може, й не один рік. Все буде залежати від суми позички.

Другий спосіб. Треба, щоб гіпокінезика обрали головою правління новоствореного житлового кооперативу.

Бігати йому тоді й не перебігати.

Цей спосіб я вважаю найрадикальнішим і ось чому. Практика показує, що в багатьох містах наших ставлення до житлового кооперативного будівництва майже пльове. Не скажу чому, не знаю, де тому причина, але деякі діячі з деяких міськрад дивляться на нього з презирством, властивим тільки людям, котрі щойно добре пообідали. Практика показує, що коли хочеш побачити «бородаті» проекти, якщо хочеш намиливатися від душі «довгобудами» — шукай їх у сфері кооперативного будівництва.

Недавно я здибав одного доброго знайомого. Був він товстунем і сто-процентним гіпокінезиком. Кожен крок у нього був по золотому, а це дивлюся й очам своїм не вірю: груди — колесом, від катастрофічного пуза тільки спогад лишився, хода — гвардійська, пружиниста, вся його атлетична статура налита спецсталлю найвищої марки.

— Що за прекрасна метаморфоза? — питаю. — Ти що — до клубу бігунів записався?

— Еге, — каже, — бери вище. Головою житлового кооперативу мене обрали. То оце третій рік так бігаю по дистанціях, пробач, по інстанціях, що куди там братам Знаменським. Як кажуть, не було б щастя, так нещастя помогло. За три роки біганини не вибігав навіть «нульового циклу», зате здоровий став, мов молодий бог.

Я не знаю, вельмишановний Федоре Дементійовичу, кого там у Смілі обрали головою житлового кооперативу «Зоря», але думаю собі, коли той товариш теж був цілком сформованим гіпокінезиком, то тепер він уже може правити за хорошу копію Аполлона Бельведерського. Четвертий рік підряд бідоблашний смілянський голова одчиржує такі «меморіали», що пора б і заслуженого майстра спорту йому присвоїти, а стоквартирний будинок «Зорі» ще й з ватманського паперу не виліз. За чотири роки йому навіть ділянки під сонцем не підшукали. Міськвиконком возиться з цією «проблемою», як кіт з оселедцем, і дає всі підстави членам кооперативу «Зоря» не сподіватися, що в семидесяті роки вони новосілля одгуляють.

Досвід смілянського кооперативного будівництва дає мені багатющий матеріал, щоб зробити ще одне важливе відкриття. Гіпокінезія — тепер я можу науково це довести — нападає не тільки на людей, але й на будови, передовсім на кооперативне житлове будівництво. Але повірте, Федоре Дементійовичу, що лаври цього наукового відкриття мене ще не лоскотуть. Я чувся б по-справжньому щасливим, коли б мені вдалося відкрити хоч один спосіб боротьби з будівельною гіпокінезією, хай їй чорт!

Як і завжди, від самісінької душі і серця!

Од вашого ПЕРЦЯ.

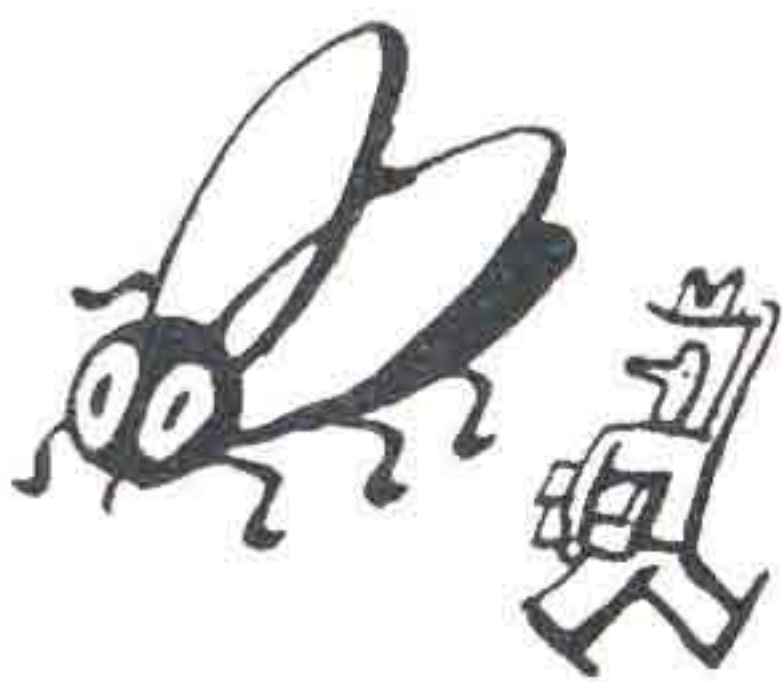
Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ти не бери прикладу з тих заготівельників. У тебе сім'я он яка!

ЧЕРНІГІВСЬКА область. (Наш кор.). Рекордного виробничого показника добився директор Ріпкинського маслозаводу: йому вдалося виростити муху вагою 1 кілограм 246 грамів.

Як запевняють фахівці, це — не єдине досягнення керівника підприємства. Спускаючи пахучі відходи маслозаводу по вулиці Червоноармійській, директор перетворив цей куточок рідного селища на ідеальний розплідник мух і зобов'язався найближчим часом виростити тут породу комах завбільшки з слона.

ДЛЯ ВАС, ЖІНКИ!

Київська фабрика «Спорт-вироби» приступила до випуску універсальних парасольок. Їх можна використовувати, як решето: для цього в тканині зроблено спеціальні дірочки. Спицями ж, які легко виймаються із своїх гнізд, можна в'язати шерстяні кофти.

Новинка, безперечно, зацікавить наших жінок.

КОНЦЕРТ ПО ТЕЛЕФОНУ

Наш житомирський кореспондент передає з Ємільчинського району:

Не один рік скаржилися колгоспники артіль і м. Дзержинського на погану роботу радіо. Щоб прослухати цікаву радіопередачу, до сусідніх сіл бігали. Тепер нікуди бігати не треба. Достить зняти телефонну трубку, і добре чути останні вісті чи, скажімо, концерт на замовлення.

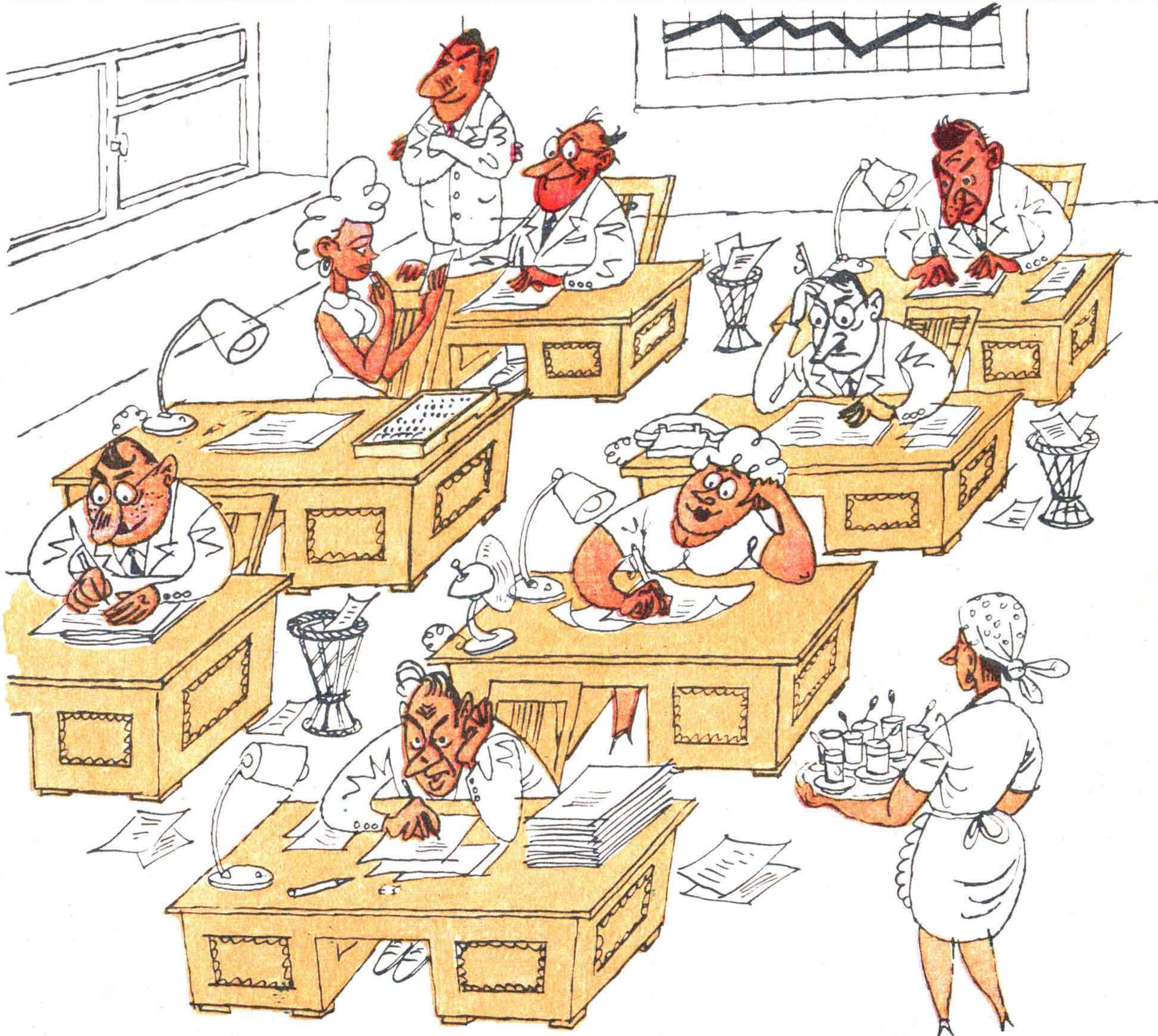
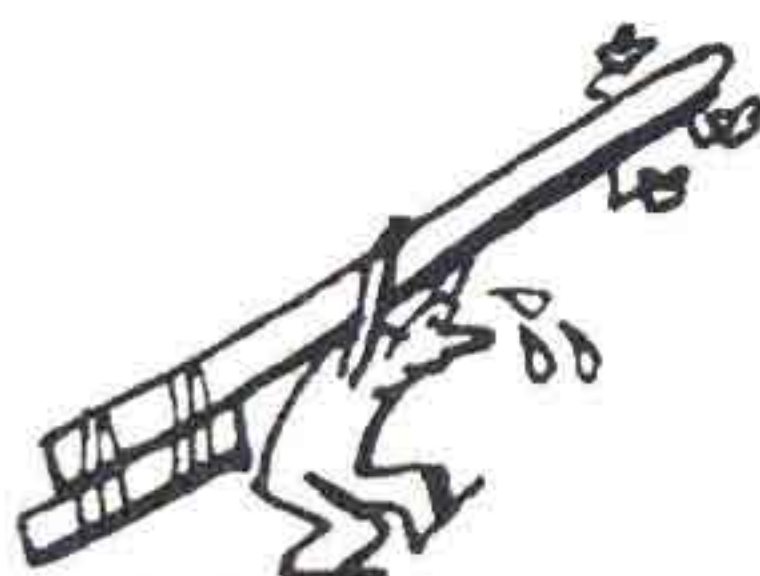
От якби умільці Сороченської АТС зробили ще одне удосконалення — щоб радіодинаміки правили за телефони!

У ПОХІД ЗА СТОВПАМИ

ЧЕРНІГІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Жителі села Вишнівки Ічнянського району оголосили місячник по перенесенню на плечах з Ніжина електричних стовпів.

Цей незвичайний захід викликаний тим, що керівники Ніжинської механізованої колони № 32 ось уже третій рік не можуть знайти транспорту, щоб перевезти вищезгадані стовпи у Вишнівку. Ця обставина ніяк не дає їм закінчити електрифікації даного населеного пункту із трьохсот дворів.

Вгадайте, хто із співробітників ще не побував у відрядженні?

ЦЕ — ГЛИНА ЧИ — ЦЕГЛИНА?

Трапилось це на Львівщині, у колгоспі «Нове життя». Завезли якось у той колгосп кілька тисяч штук цегли для ремонту тваринницьких приміщень і сільмагу. Завезли і склали отакі на подвір'ї. Ввечері склали, а вранці глип — що за лиха притичина? Де була цегла, там купка якоїсь червоної каші лежить. І в каші тій свині риються.

Тут колгоспники повибігали, на свиней закричали, з дубцями та віниками за ними погнались.

Викликали на цю рахубу директора Яворівського цегельного заводу, звідки та цегла була завезена:

— З чого ж ви її оце ліпите, що й свині жеруть? Чи не з макухи, бува?

Той тільки руками розвів:

— Чи ти ба! Ніколи такої okazji з нашою продукцією ще не траплялося. На крихкість цегли рекламації, правда, надходили, на нестандартність — теж, а от щоб нашою цеглою хто-небудь узяв та й поснідав — такого ні... А чекайте, чекайте! Де ви, кажете, її склали?

— Та осьдечки ж, на подвір'ї! Ввечері склали, а вранці глип...

— Просто неба залишили? Ну, тоді ясно. Уночі ж дощ ішов! А наша цегла — водонетривка. Ото й розповзлась вона вся на глину. А дощем оту глину змило, тільки оця невеличка купка й лишилась. А ви — на свиней!.. Ну, посудіть самі: чи вгризла б льоха цеглину, якби вона була не розмокла?

— А й справді не вгризла б, — розгубились колгоспники. — Даремно, виходить, ми

на бідних тварин отакій лемент зняли... Але навіщо ж, — накинулись колгоспники вже на директора, — ви випускаєте таку цеглу, яка після першого ж дощу розкисає?!

— Раді б не випускати, — зажурено мовив директор. — Та змушують. Завод капітального ремонту потребує аж кричить, а з Львівського тресту будівельних матеріалів кричать нам: план давайте!

— План по випуску браку?!

— Виходить, що так. Бо з таким обладнанням, як у нас, тільки брак і можна випускати. Формувочний прес несправний, випалювальні печі нестандартні, вальці твердого помолу глини на ладан дишуть, сирець сушити іноді паяльними лампами доводиться... У минулому півріччі, наприклад, ми замість запланованих 12 мільйонів штук цегли ледве виліпили 4 мільйони сяких-такіх шматків запеченої глини, яка від найменшого поштовху розлітається на друзки. Я ще дивуюсь, як ви її цілою додому довели. Не кожному щастить...

Довго думали колгоспники, навіщо ото в тресті змушують яворівців явний брак випускати... Не без голів же там люди сидять! Та й бували ж вони усі на тому заводі, про всі його біди прекрасно знають: і сам керуючий трестом Володимир Семенович Жук, і головний інженер Микола Федорович Шиманський, і головний механік Петро Йосипович Коренкевич...

Значить, винуватці браку є, а люди, не знаючи того, на свиней усю вину звалили.

Б. КОРОТКИЙ.

Тато ввічливо пита
Гриця за обідом:
Не набридло ще тобі
Жити дармоїдом?

Гриць, покінчивши з борщем,
Взявся за курчатко.
— Як набридне,— прогудів,—
Я скажу вам, татку.

М. СЛЪЗКО.

м. Миколаїв.

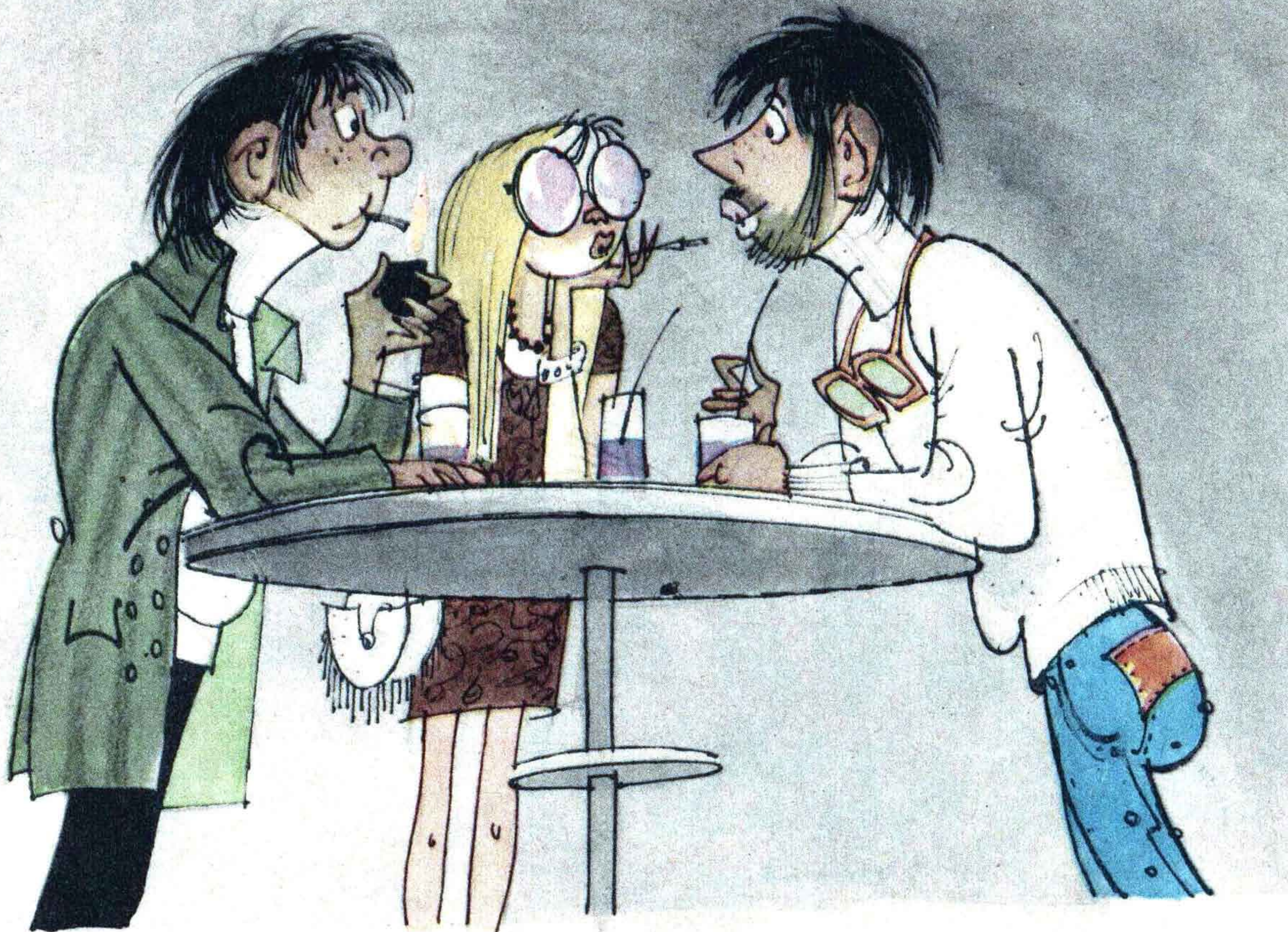
Дали перцю!

Дуже було занадився на свиноферму колгоспу ім. 50-річчя Іллінецького району на Вінничині сам голова т. Максимішин. Спочатку свиням це настільки подобалося, що вони дивилися на свого хазяїна майже закоханими очима. Це багатьох із них і погубило.

Справа в тому, що голова часто навідувався на ферму тільки з метою відбору кращих із кращих, щоб заколотити та продати. На худих він і уваги не звертав. Саме тому на фермі був великий падіж свиней.

Про ці факти колгоспники написали Перцеві.

Голова Іллінецького районного комітету народного контролю т. Носенко повідомив, що за допущення падежу свинопоголів'я Максимішина з посади голови колгоспу знято.

— Так у який же все-таки інститут ти вступив?
— Не знаю, папа мені ще не сказав...

ПРИГОДИ ОЛЕКСІЯ МИТРОФАНОВИЧА

Триклятий радикуліт нещадно згинав Олексія Митрофановича в дугу.

— Ідь на Мацесту, — напучував один з друзів. — Вона і тільки вона спроможна тебе розігнути.

— От і не тільки! — гаряче заперечив другий приятель. — Можна, й зі своєї республіки не виїжджаючи, розігнутись. Хоча б у Генічеську. Там відкриті бальнеологічні джерела не гірші од мацестинських. А які лікувальні грязі! Перетворюють зігнутих радикулітників на гвардійців. Так що тільки в Генічеську лаштується. Прикріпишся до водолікарні і... Не допоможуть ванни — грязі допоможуть.

— Та-ак, Генічеськ — це курорт, — переконливо додав третій друг. — Знаєте, як про тамтешні пляжі вчені-курортологи відгукуються? Таких чудових пляжів, кажуть, можливо, й в усьому світі нема. Це я в «Комсомольській правді» вчитав. Повітря в Генічеську — не надихається. Йодом і бромом так і пахтять...

Після такої реклами невеличке курортне місто на березі Азовського моря геть затьмарило в уяві Олексія Митрофановича знамениту Мацесту...

Приїхав. Розквартирувався, як неорганізований курортник, в одній тітоньки і одразу ж кинувся розшукувати бальнеологічні джерела. І одне швидко знайшов на Арабатській стріліці.

Джерело діяло на повну потужність: із нього з силою била гаряча солоня вода, а під нею хлюпоталися прибиті різними недугами люди.

— Оце й уся бальнеологія? — прохопилося в новоприбулого радикулітника.

— Чому вся? — озвався такий же зігнутий товариш по нещастю. — Водолікарня є.

— Де ж вона?

— В перспективі.

— Де, де?

— Ну в проекті. І в обіцянках.

— То, може, хоч грязями тут лікують?

— Звичайно. Хворі самі себе лікують. Так само, як оце водою. На свій страх і ризик. Намазують грязюкою болючі місця, а потім вигріваються на сонці. Показати, де ті грязі?

— О, ні, не треба! — замахав руками Олексій

Митрофанович, бо не належав до категорії хворих, що лікуються на свій страх і ризик.

Він вирішив перейти на морські ванни.

Першу морську ванну прийняв на пляжі № 1. Однак на користь вона не пішла: його не те що дужче донизу пригнуло, а просто-таки скрутило. Та так, що змушений був у поліклініку шкандибати.

У поліклініці було повнісінько народу — до жодного кабінету не дотовпишся. Реально оцінивши ситуацію, Олексій Митрофанович продерся до віконця реєстратури, жалісливо заблагав:

— Пропустіть без черги. Мене в три погібелі гне...

Жінка змилювалась і провела його без черги до лікаря.

Лікар сказав, що морські ванни за своєю природою холоднуваті, а тому хронічним радикулітникам протипоказані.

Плентаючись з поліклініки, Олексій Митрофанович пригадав, що існують ще й сонячні ванни, і вони йому напевно не протипоказані.

Приймати сонячні ванни наш знайомий подався наступного дня на той же пляж № 1. Та добратися до нього не зміг, бо вночі пройшов дощ, і на прилеглий до пляжу вулиці імені Кірова прохожі топчилися в грязюці. Довелось на пляж № 2 тьопати. І марно притьопав — на ньому не було жодного

тіньового накриття. Як, до речі, не було жодної лави, жодного питтєвого фонтанчика. Не побажавши весь час стовбичити на сонці, подибав на пляж № 3. Але й той виявився непридатним для приймання сонячних ванн, бо нагадував пустелю.

«Сонячні ванни, значить, теж відпадають, — подумки констатував, повертаючись з пляжу, приїжджий радикулітник. — Що ж мені лишається робити на курорті? Лишається, мабуть, подякувати місцевим керівникам за все та й вирушати додому».

З тією думкою він і переступив поріг райвиконкому. Проте від подяки утримався. Як з'ясувалося, не все, навіть далеко не все залежить від керівників району. Не все у Генічеську є для того, щоб курортну зону до пуття довести. Є, правда, кілька ваговитих папок, що містять багатолітню переписку з цього приводу з вищими інстанціями. Є також затвержені заступником голови Херсонського облвиконкому тов. Анисимовим і видрукувані невеличкою брошурою «Заходи по комплексному благоустрою, озелененню і зовнішньому оформленню міста Генічеська і Арабатської стріліці на 1969—1970 роки». А от асигнувань і штатів для впорядкування цієї зони нема.

І тут Олексій Митрофанович зрозумів, що дякувати слід виконкомові обласної Ради, республіканським міністерствам комунального господарства і охорони здоров'я, Українській профспілковій раді по управлінню курортами. Щирісердо дякувати також слід керівникам підприємств і організацій Дніпропетровської та інших областей, що побудували в районі міста оздоровчі заклади і відмахуються від благоустрою прилеглої до них території.

І все-таки перед від'їздом з Генічеська наш зігнутий радикулітник випрямився — коли втиснувся в переповнений автобус, щоб дістатися до залізничної станції. Його здавили з усіх боків такі ж, як і він, пасажири і випростали.

На жаль, так було лише кілька хвилин. Додому Олексій Митрофанович повернувся схожим на знак запитання.

М. ПАЛЬЧИК.

Херсонська область.

ЛЮДЬО ТОЧНІ НАЗВИ

І страшенно не люблю, коли якійсь речі, якомусь об'єкту чіпляють назву, яка зовсім не пасує їм, зовсім не відповідає самому призначенню і самому духу тієї речі чи того об'єкту. Отак — причеплять не думаючи, і виходить типове «приший кобилі хвіст».

Є в Києві вулиця Високовольтна. Присягаюсь усіма святими, що на вулиці з такою страшною назвою я і дня не жив би. Добре, якщо тебе торохне одразу, і ти спокійно собі протягнеш ноги, а коли тебе тільки обсмалить або паралізує? Не завжди ж у нас буває напруга відповідного вольтажу.

З цих же міркувань я навіть не дивлюся на цукерки «Радій». З радіцією, самі розумієте, жарти ще гірші, ніж з високовольтною напругою!

Я принципово не купую печива «Казбек» — боюся зуби потрошити. З тих же такі міркувань не їм цукерок «Каракуми», що в перекладі на нашу мову означає «чорний пісок». Я не купую навіть такого чудесного витвору наших кондитерів, як цукерки «Чапаєв». Повірте, язик не повертається сказати працівникові прилавку:

— Зважте мені півкіла Чапаєва.

Або таке: варенички «Темп». Ну, який чудило, скажіть ви мені, стане їсти вареники в темпі? Вареники треба їсти повільно, зі смаком, а не так, як черногуз — хап, хап-хап, та й полетів! Та й медицина ж радить — не спіши, коли їси. Це шкодить здоров'ю. У крайньому випадку, коли вже горить — спіши повільно.

Або ще вам приклад — ресторан «Динамо». Така індустріально-енергетична назва цілком підходить стадіону, футбольній команді, а не закладові громадського харчування, де навіть футболісти, коли туди заходять, то й ті м'яча не ганяють, а сидять собі за столиком, їдять, п'ють. Словом, культурно відпочивають.

Я ще розумію — ресторан «Млин». У цій назві все-таки є якесь раціональне зерно. Часом тут все-таки мелють. Мелють язиками, коли поналізуються, як куций обметиці. А ви найдіть мені хоч макове рацзерно отутечки: «Індпошив жіночого плаття імені Кутузова»? Не заперечую, знаменитий фельдмаршал найбільше прославився саме тим, що пошив у дурні непереможного Бонапарта, але це ще не дає нам підстав сопричислити його до титанів крою і шиття предметів дамського туалету.

Між іншим, додаю: наведені тут приклади невдалих назв теж не дають ще підстав звинувачувати мене в тому, що я згущую фарби. Хто має очі, той бачить. Є в нас і хороші, і дуже точні назви. Що є, то є.

Недавно на нашій вулиці відкрили майстерню індивідуального пошиву чоловічого одягу й дали їй прекрасну поетичну назву «Мрія». Отут не промахнулись! Отут уже назва точно відповідає змістові. Сам у цьому переконався. Пошили мені в «Мрії» костюм, і я тепер з повною підставою можу сказати:

— Не костюм, а дійсно мрія! Про такий витвір кравецького мистецтва можуть мріяти усі циркові клоуни. Навіть знаменитий Попов!

Люблю точні назви.

Безумно люблю!

ЖМЕНЬКА КОЛЮЧОК

Хто зриває квіти кохання, той не покуштує його плодів.

П'яте колесо потрібне — запасне.

Шістнадцять центнерів... Несолідно? Пишіть: стопудовий урожай!

Василь БОЙКО.

Сцена, на якій не ставляться вистави, не знає закулісних інтриг.

Іван МАРТИНЮК.

І для тих, хто купається в славі, потрібні рятувальні станції.

Стріла не влучила б Ахіллесові в п'ятку, якби він стояв до Трої обличчям.

Письменник працював на грані сатири і гумору.

— Не лізь поперед батька в пекло, — радив бог-отець богові-сину.

Олександр АНДРЕЄВ.

Зозулячий спосіб життя від Ігнатенко Анатолій Дмитрович. Потомство після себе залишав, а от про його утримання та виховання не турбувався. Більше того. Він, де тільки міг, ховався від своїх дітей, злісно ухилявся від сплати аліментів.

Скарга про це надійшла до Перця.

Як повідомили з управління внутрішніх справ Дніпропетровського облвиконкому, працівники міліції Апостолівського району ввіймали-таки «зозулю» — Ігнатенка А. Д. За злісне ухилення від сплати аліментів його притягнуто до кримінальної відповідальності.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Це доньки директора нашого заводу. Високу головбух прозвав «Кількістю», а низеньку — «Якістю»...

Запустили...

ПОШТОТЕРАПІЯ

До Жовтневої лікарні потрапив один чоловік. Потрапив за допомогою швидкої допомоги, бо пішки дістатися не зміг: скорчило його так, що ледве дихав.

Про це дізналися друзі хворого, які мешкали в місті Рубіжному Ворошиловградської області й мали медичну освіту.

Безкорислива любов до хворого штовхнула їх на благородний і гуманний вчинок: роздобувши якісь дуже дефіцитні ліки, друзі побігли з ними на пошту й терміново надіслали бандероллю до Києва. Не забувши при цьому написати на пакеті: «З доставкою до лікарні». За що, зрозуміло, додатково заплатили відповідну суму. Але що таке будь-яка сума в порівнянні з гуманністю та бажанням поставити чоловіка на ноги?!

Бандероль № 351 потрапила в Києві до 23-го відділення зв'язку, працівники якого теж виявили гаряче бажання якнайшвидше поставити хворого на ноги.

З цією метою вони вирішили застосувати рухову терапію: вручили чоловікові повідомлення про те, що на його ім'я прибула бандероль із ліками, й попросили, якщо він хоче швидше одужати, прийти за ними особисто до відділення зв'язку.

Хворий спочатку огинався, влаштовував у своїй палаті лежачі демонстрації, аж поки за тиждень йому не принесли повторного повідомлення й не роз'яснили, що все робиться виключно для його ж блага, і коли він усе ж таки хоче одужати й не хоче при цьому платити грошей за збері-

гання посилки, то мусить якнайшвидше прийти за нею на пошту.

Одержавши ці ґрунтовні пояснення й усвідомивши, що зв'язківці керуються лише гуманними міркуваннями, хворий відчув приплив сил і, вибравши слушний момент, коли чергової сестри не було поблизу, рішуче порачкував до виходу.

Дужі санітари спіймали його вже біля воріт. Причому хворий учинив несподіваний і досить сильний опір, що, безумовно, свідчило про те, що рухова терапія явно пішла йому на користь.

Того ж вечора власник двох повідомлень зробив другу спробу добутися до відділення зв'язку. Він зв'язав простирадла і, тримаючись за них, став спускатися з вікна третього поверху.

Коли викликаний по тривозі головлікар прибув на місце події, він вражено констатував неймовірний факт: те, чого за два місяці не змогла зробити медицина, успішно зробив зв'язок — хворий став на ноги.

Тому головлікар тут же написав доповідну на ім'я міністра охорони здоров'я, в якій запропонував у максимально короткий строк відкрити на базі 23-го київського відділення зв'язку поштотерапевтичну клініку на чолі з начальником відділення Вірою Василівною Борисовою.

А бандероль? Бандероль вручив адресатові Перещ, коли вивчав цінний досвід зв'язківців. Хоча слід зауважити, що ліки колишньому хворому вже не знадобилися: їх успішно замінила поштотерапія.

В. ЧЕПІГА.

Виставка ШИРНАТРАВА

ПЕРЕДБАЧЛИВІСТЬ

Вони люди письменні: газети гортають, фейлетони читають. Тому намагаються працювати так, щоб ніхто про них і слова поганого не сказав. Ніхто, наприклад, не скаже, що їхня продукція (труси чоловічі) розлізається по швах. Бо шви на трусах, хоч і перекошені, зате міцні. Ніхто не скаже, що труси виходять з підприємства діряві, мов решето. Бо одну-дві дірочки, що прикрашають труси, решето не назвеш.

І, нарешті, ніхто не звинуватить працівників Овідіопольського райпо-буткомбінату на Одещині в тому, що їхні зобов'язання «працювати без браку» шиті білими нитками. Білих ниток на комбінаті взагалі не тримають. Навіть світлі труси шують чорними нитками.

ШЛЯХЕТНІ РУКАВИЧКИ

Є ще в нас окремі некультурні індивідууми, не обізнані з правилами шляхетності. Питаєш такого, приміром:

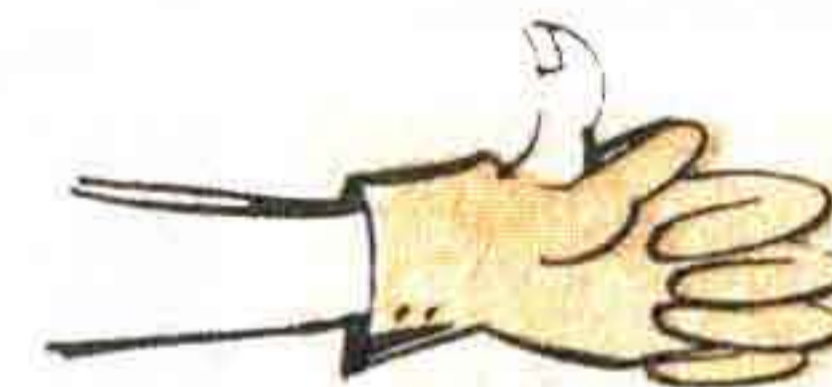
— Ну, як життя?

А він піднімає великий палець:

— На во!

Працівники Львівської трикотажної фабрики оголосили рішучу війну цьому некультурному жестові. Підприємство випускає такі рукавички, що великим пальцем у них і не поворухнеш, бо палець той в палець не влазить. Тепер власник рукавичок на питання «як життя?» просто бідкається:

— Оце маю обнову: верх деформований, низ пожмаканий, шви криві, Не рукавички, а горел!

РУЧНА АНТЕНА

Що й казати, неприємно хазяям, коли гості нудьгують! Недаремно темі «як розважати гостей» присвячено чимало статей, брошур і бесід. Виставком вирішив теж не стояти осторонь цього завжди злободенного питання. Сьогодні на нашій виставці повинна — ручні телеантени Харківського заводу електромашин!

Від інших телеантен вони відрізняються тим, що їхні рижки не тримаються — падають. Отже, якщо гість забажає подивитися телепрограму, хай бере антену в руки і намагається тримати її у належному положенні. Гарантія — не помре від нудьги!

ХАТНЯ ІЛЮМІНАЦІЯ

І до чого красиве видовище — святкова ілюмінація на вулицях! Мигають вогниці, лампочки то загоряються, то гаснуть. А чи не можна щось подібне організувати вдома? Над цією проблемою довго билися фахівці з Полтавського промкомбінату. І, нарешті, виготовили 26 тисяч електронпатронів з таким кріпленням, що лампочки в них мигають доти, аж поки не гаснуть.

ВАМ потрібні свердла

(Із книжки «100 корисних порад»)

Вашому заводові потрібні свердла. Звичайні свердла з вуглецевої сталі по 24 коп. штука. Директор так і сказав: «Ось тобі чекова книжка, ось наряди, наказ на відрядження... Без свердел не повертайся».

— Я ж не постачальник, я інженер, я... — почали заперечувати ви.

— Постачальник дістає різці. Повторюю: без свердел і на очі не показуйся! Все.

Не сперечайтесь. Не варто. Треба їхати.

Куди? Для зручності припустимо: ваш завод у Шепетівці. Відтак беріть квиток до Вінниці. Там мусять бути бази Головпостачу чи Держпостачу, чи просто постачу. За три дні ви оббігали їх усі. Свердел нема. Строк відрядження минув.

Прекрасно! Чудово! Все іде як слід. Запам'ятайте: нема в природі і господарстві таких дефіцитних матеріалів і речей, котрих не можна було б дістати. Але і від природи, і від господарства марно чекати милості. Дійте!

На четвертий день ви обов'язково дізнаєтеся з вірогідних джерел: на одній базі свердла все-таки є. Небагато, але є. Ви приходите вдруге до зава тієї бази і рішуче заявляєте:

— Ви зриваєте нам державний план! Я цього так не залишу! Ось наші наряди, ось чекова книжка — давайте свердла. Я точно знаю: у вас є!

Із цієї легковажної заяви завбази відразу зрозуміє, що на ниві постачання і матеріально-технічного забезпечення ви — наївний жовторотий голошук. Він зміряє вас зневажливим поглядом і лїново зауважить:

— Свердла, може, і є... А фонди ваші де?.. Отож. Фонди ще не спущені.

Верхня частина вашого тулуба мимоволі дасть крен у бік зава, а фізіономія розпливеться в придуркуватій запобігливій усмішці:

— А ви без фондів... авансом... Га?.. Виручіть, благаю вас! Вік не забудемо, в боргу не залишимося. Без свердел нам ханя, не сьогодні-завтра завод зупиниться. Виручіть... Га?

О, з такого тону й треба було починати. Тепер почувте у відповідь задушевне запитання:

— А що я з цього буду мати?

З'ясовуйте швидко, по-діловому: «А що вам треба?»

— Шапку. Пижикову шапку. П'ятдесят шостий розмір.

Ви, безумовно, почнете мимрити: «Але ж... наш завод випускає газові плити, каструлі... ну, ложки, виделки... Пижикових шапок нема...»

— А в мене немає свердел! — резонно відповість завбази. — Буде шапка — будуть і свердла. Як мінімум — десяток. Все.

Не сперечайтесь. Не варто. Треба їхати.

Куди? Звичайно ж, на Північ. Туди, де бігають прудконогі олені, де шиють справжні пижикові шапки, а не претензійні малахаї з ондатри чи нутрії. Не турбуйтеся — командировку директор продовжить, гроші бухгалтерія телеграфом вишле.

На Півночі ви зазнаєте з симпатичним директором фабрики головних уборів. Він згодиться продати вам за готівку навіть п'ять пижикових шапок. Світ не без добрих людей. І, крім того, я ж казав: нема в природі і господарстві таких дефіцитних матеріалів і речей, котрі йдуть до рук самі собою, за рознарядкою. А тому й на далекій холодній Півночі перед вами, цілком природно, поставлять тепле, задушевне запитання... Одне слово, пижикові шапки будуть ваші тільки за тієї умови, коли ви дістанете для фабрики колосники... Ну, звичайні колосники для звичайного парового опалення. Вони швидко перегорять. А опалювальний сезон на Півночі довгий. Я ж вам казав: нема в природі і господарстві таких матеріалів і речей, котрі б не були дефіцитні.

Тепер ви вже й не подумаете сперечатися. Ви поїдете.

Куди? Звичайно ж, на Південь, в Крим, де опалювальний сезон короткий.

У Криму ви легко знайдете потрібну базу і зазнаєте з її симпатичним заводом. Він охоче виручить вас. У дворі бази під відкритим небом тих колосників — ціла гора. Не горять — іржавіють. Одне слово, затримки за колосниками не буде, якщо... Якщо ви дістанете тисячу кришок. Ну, звичайних консервних кришок. Зав цієї бази — пристрасний ентузіаст домашнього консервування фруктів та овочів. І його родичі — теж.

Не треба далеко їхати. Ви легко знайдете метизний завод, який штампує ці кришки. Симпатичний тамтешній директор з радістю згодиться відпустити для вашого заводу не тисячу, а навіть дві тисячі кришок, якщо... Якщо ваш завод в обмін на кришки запропонує хоча б тонну листового заліза.

Ну, тепер лишилися суші дрібниці. Ви вже зовсім близькі до... Зачекайте, а що вам, власне кажучи, потрібно?.. Ах, свердла! Правильно. Значить так. Наряди на листові залізо у вас є. І навіть фонди спущені. Немає тільки самого заліза — так вам повідомив по телефону ваш директор.

Ідьте.

Куди? Звичайно ж, на відомий вам металургійний завод. В управлінні заводу з радістю підтвердять: фонди справді спущені, але заліза листового нема, треба чекати.

Хоча потрапити на прийом до директора того заводу набагато важче, ніж у рай на тому світі, ви все-таки доб'єтесь свого. Потрапите.

— Що-о-о?! — грізно перепитає директор, неуважно вислухавши вас. — Місцева промисловість?.. Каструлі?.. Та ти часом не з місяця звалився? Та в мене міжнародні поставки під загрозою... Між-на-род-ні! А ти з каструлями лізеш! — і він пропече вас таким гнівним державним поглядом, що ви одразу почнете диміти.

Швиденько задкуйте до дверей. У такому кабінеті ніякий крен тулуба не допоможе. Тут ви — представник місцевої промисловості — задушевного запитання не почувте.

Тепер нікуди не ідьте. Нікуди далі їхати. Ідїть.

Куди? Звичайно ж, на телеграф. Ударте блискавку на свій завод — хай негайно виряджають

на вашу адресу кого-небудь (можна й не інженера) з десятком емальованих каструль. З каструлями ідїть в низи. Безпосередньо в листопрокатний цех заводу. Там побачите свіженькі пачки листового заліза потрібної вам марки. Покажіть свої емальовані каструлі. Іх у вас, будьте певні, з руками вирвуть! І вагон відразу знайдеться. І того ж дня поторохкотить ваше листові залізо в напрямку Шепетівки.

Ху-у-у... Натомилися? Нічого. Ідїть спокійно вслід за залізом у купейному вагоні, відпочивайте.

Приїхали. Тепер лишилося тільки повторити весь маршрут у зворотному і приємному для вас напрямку. Приємному, бо тепер скрізь вас будуть стрічати з розпростертими обіймами, тепер не ви, тепер вас будуть частувати та пригощати.

Отже, тонну листа відвезіть на метизний. Заберіть кришки. Половину кришок відвезіть на ту кримську базу, заберіть там колосники. Колосники відвезіть на Північ. Там заберіть свої пижикові шапки. З шапками — назад у Вінницю. Тутешній завбази на radoшах відпустить вам не десяток, а півсотні свердел.

І от ви вдома, в рідній Шепетівці.

Коли директор вирядив вас в одісею? У січні? А тепер, бачите, надворі весна. Кінець травня. І ви в піднесеному настрої відчиняєте двері директорського кабінету.

— Я привіз свердла! — рапортуєте і сяєте, як нова копійка.

— Свердла? — похмуро перепитає директор. — Свердла вже є. Фонди спустили. Різці вийшли. До того ж можна подумати, що ви їздили не за свердлами, а за золотим руном... Вони влетіли нам у добрячу копійчку... Може, свердла й справді золоті, а не з вуглецевої сталі?

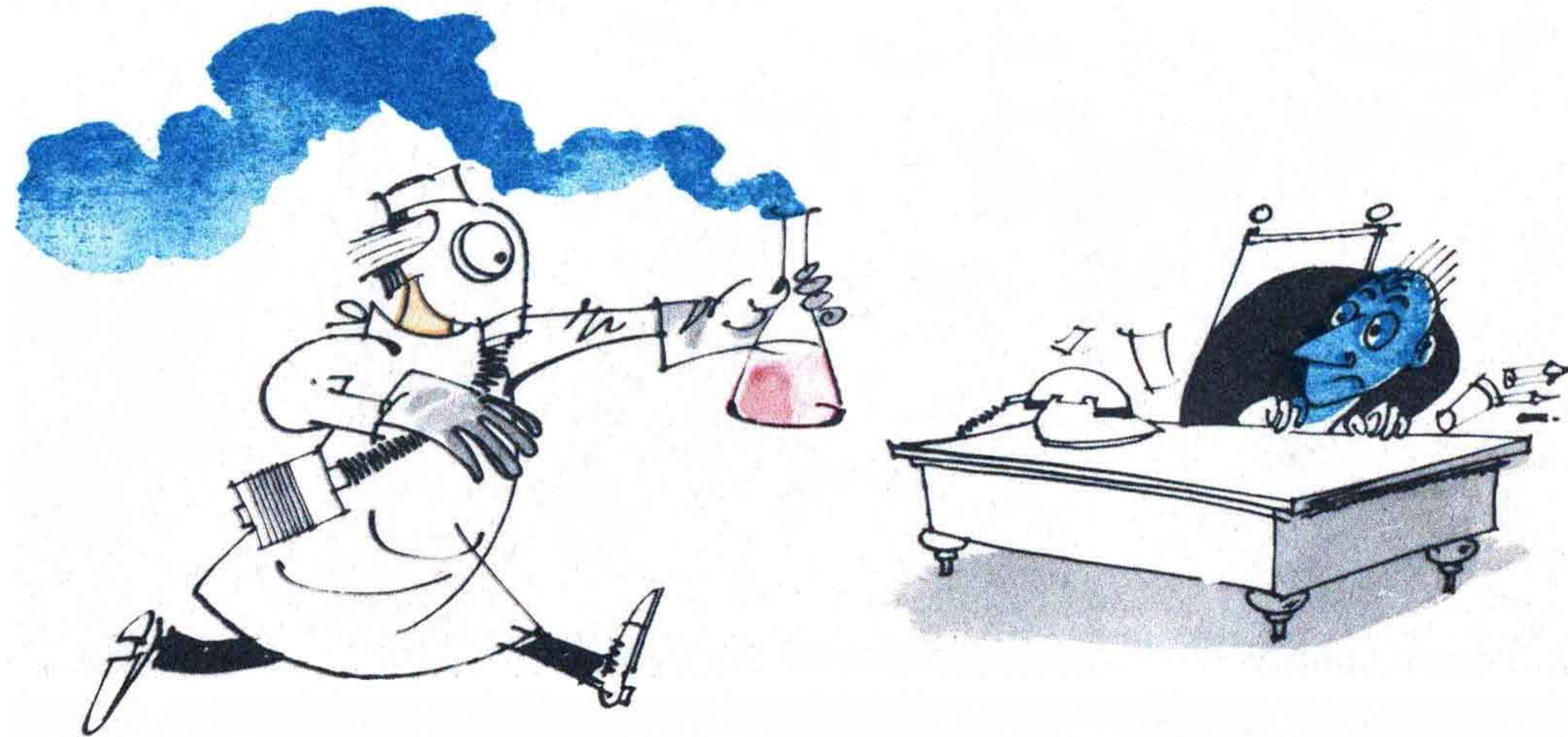
Тут у розмову втрутиться кадровий заводський постачальник:

— Авжеж золоті, ціни їм нема. В кінці півріччя самі переконаєтеся. Крім того, не забувайте, що він привіз тисячу кришок і аж чотири пижикових шапки. Ми цими шапками будь-кого закидаємо. Різці будуть!

Постачальник знає, що каже. Постачальник знає: нема, не існує в природі і господарстві таких дефіцитних речей і матеріалів, котрих не можна було б дістати.

Вільям ЛІГОСТОВ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Подивіться на мій винахід!..

Дали перцю!

Стежити за педагогічним процесом, відвідувати уроки — чимало-таки замороки. От директор Горинградської восьмирічної школи Ровенського району т. Залевський і вирішив якось позбутися тієї замороки. Деякі вчителі вдавалися до антипедагогічних методів впливу на дітей, а директор на те крізь пальці дивився, не хотів помічати.

Лист про це надійшов до редакції журналу «Перець».

З Міністерства освіти УРСР повідомили, що факти підтвердилися. За незадовільне здійснення внутрішнього контролю Залевського Ф. А. з посади директора школи знято. На завуча т. Стрільчука О. Р. накладено стягнення.

ХИТРИЙ ВНУК

Дав дідусь малому внуку
Жовтобоку грушу в руку.
Внук і другу простягає:
— Діду, а в оцій немає!

ВАНЯ МАЛЮЄ

— То це ти малюєш, Ваню,
Деревце біля паркану?
— Ні, дідусю, не вгадав —
Я конячку змалював.
— Та нема ж конячки, Ваню,—
Де ж би бути вона могла?
— А конячка за парканом:
Притомилась і лягла!

ЯКБИ НЕ НОЧІ...

Гарний торт спекли для Ніни:
Скоро в Ніни іменини.
— Мамо, щось спитати хочу...
Скільки ждати ще мені?
— Та два дні!
— Якби ж два дні —
Ти кажи: два дні й дві ночі!

Віталій ШМИГОЛЬ.

ПЕРЧЕНЯ

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ЗАБІЯКА

— Чому завжди ти,
Сергійку,
затіваєш першим
бійку?
А Сергійко,
ніс задерши:
— Хочу бути
всюди першим!

Григорій БІЛОУС.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

МУХИ НА ПЕНЬКУ

На пеньку п'ять мух сиділи,
Вигрівалися, гуділи.

Та підкравсь Петько до мух
І по них портфелем — бух!

Замахнувся він не даром —
Двох убив одним ударом.

Скільки ж мух, скажіть Петьку,
Залишилось на пеньку.

Відповідь:

Дві забиті. А три полетіли.

Пригоди Перченяти та Мурчика у країні казок

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЯК

Двадцять років тому я знав людину на ім'я Джиггінс. У нього були Здорові Звички.

Кожного ранку він поринав у холодну воду. Він говорив, що це відкриває його пори. Потім до почервоління він розтирався губкою. Він говорив, що це закриває йому пори. Таким чином він добився того, що міг відкривати пори за власним бажанням.

Перед тим, як одягнутися, Джиггінс, бувало, по півгодини стояв біля відкритого вікна і дихав. Він говорив, що це розширяє його легені. Звичайно, він міг би звернутися в шевську майстерню і попросити, щоб його легені взяли на копил, але його спосіб нічого йому не коштував, бо що таке, зрештою, півгодини?

Надягнувши спідню сорочку, Джиггінс починав якось дивно смикатися з боку в бік, наче запряжений собака, і робив вправи за системою Сендоу. Він кидався вперед, назад і вбік.

Слово честі, який завгодно хазяїн взяв би його охоче в дім замість собаки. Весь свій час він віддавав таким заняттям. Навіть в конторі у вільні хвилини Джиггінс любив лежати животом на підлозі і перевіряв, чи зможе він вижатися на суглобах пальців. Коли це йому вдавалось, він брався за яку-небудь іншу вправу — і так доти, доки не знаходив таку, яка виявлялась йому не під силу. Після чого решту часу, відведеного на ленч, він лежав на животі, переживаючи повне щастя.

Вечорами у себе в кімнаті він піднімав залізні бруси, гарматні ядра, орудував гантелями і підтягався до стелі на власних зубах. За півмилі було чути, як він важко падає на землю.

Йому подобалось все це.

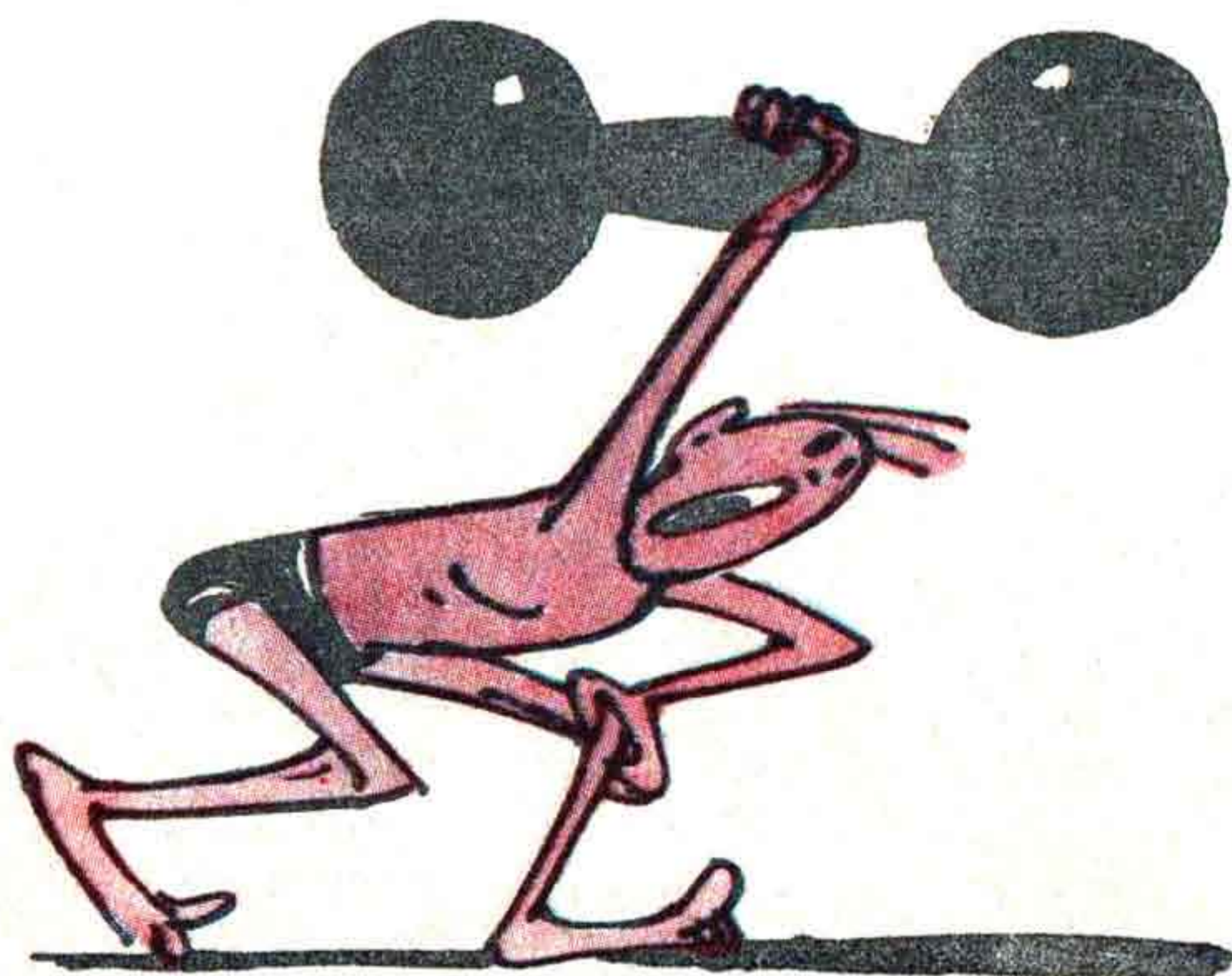
Половину ночі він проводив, бігаючи по кімнаті. Він говорив, що це прочищає йому мозок. Коли мозок ставав абсолютно чистим, він лягав у ліжку і засинав. Ледве прокинувшись, він знову брався прочищати його.

Джиггінс помер. Правда, він був піонером в цій справі, але той факт, що він «загантелив» себе до смерті в такому ранньому віці, на жаль, не застерігає наше молоде покоління від повторення його шляху.

Наша молодь охоплена Манією Здоров'я.

І отруює життя всім навколо себе.

Ці молодики встають надзвичайно рано. Вони виходять на вулицю в смішних куцях штанцях і ще до сніданку осилують марафонську дистанцію. Вони гасають босоніж по траві, щоб зросити ноги. Вони полюють за озоном. Вони жити не можуть без пепсину. Вони не будуть вам їсти м'яса.

ДОЖИТИ ДО ДВОХСОТ РОКІВ

бо там дуже багато азоту. Вони не їдять фруктів, бо в них взагалі немає азоту.

Білку, крохмалю і азоту вони віддають перевагу перед пирогом з ягодами і пампушками. Вони вам не будуть пити воду з-під крана. Вони не стануть їсти сардин з консервної банки. Вони не їстимуть устриць з барильця. Вони не питимуть молока із склянки. Вони бояться алкоголю в будь-якому вигляді. Так, сер, бояться. Боягузи!

І після всієї цієї замороки вони раптом підходять яку-небудь звичайну старомодну хворобу і вмирають.

Ні, такого сорту суб'єкти не мають ніяких шансів дожити до похилого віку. Вони — на хибному шляху. Слухайте-но. Хочете дожити до справжнього похилого віку, хочете насолоджуватись чудовою, квітучою, розкішною, самовдоволеною старістю і тероризувати своїми спогадами всіх ваших сусідів?

Якщо хочете, то облиште ці дурниці. Викиньте їх з голови. Вранці вставайте нормально. Вставайте лише тоді, коли вам необхідно встати — ні хвилиною раніше. Якщо ваша контора відкривається в одинадцять, вставайте о десятій тридцять. Намагайтесь ковтнути якомога більше озону. А втім, його взагалі не існує. Коли ж він є, ви можете на п'ять центів купити собі повний термос озону і поставити його на полицю в буфеті. Якщо ваша робота починається о сьомій ранку, вставайте без десяти сім, тільки не брешіть, що вам це подобається. Всі добре знають, що тут немає нічого приємного.

Крім того, припиніть ці дурниці з холодними ваннами. Не приймали ж ви їх, коли були хлопчиськом. Не будьте дурнем і тепер. Якщо вам так вже необхідно приймати ванну (в чому, відверто кажучи, немає ніякої потреби), то хай вона буде гарячою. Задоволення, яке ви маєте, коли, вискочивши з холодної постелі, залазите в гарячу ванну, робить саму думку про холодну воду просто нестерпною. І, у всякому разі, перестаньте патякати про всі ваші «водні процедури», ніби ви єдина людина, котра коли-небудь милася.

Але досить про це.

Давайте побалакаємо про мікроби і бактерії. Перестаньте боятися їх. В цьому вся суть. Так, це головне і, якщо ви раз і назавжди це засвоїте, більше вам не доведеться турбуватись.

Побачивши бактерію, підійдіть ближче і подивіться їй прямо у вічі. Якщо одна з них залетить до вас у кімнату, лупіть її капелюхом чи рушником. Сульніть її, як слід, в сонячне сплетіння. Їй все це швидко набридне.

Власне кажучи, бактерія — створіння дуже спокійне і нешкідливе. Не треба тільки її боятися. Побалакайте з нею. Накажіть їй лежати тихо. Вона зрозуміє. У мене колись була бактерія на ім'я Фідо. Вона часто лежала біля моїх ніг, коли я працював. Я ніколи не знав відданішого друга, і коли

її переїхав автомобіль, я поховав її в саду з почуттям щирої скорботи. (Може, це й перебільшення. Я не пам'ятаю точно її імені, — можливо, її звали Роберта).

Зрозумійте, що це лише вигадка сучасної медицини вважати, що причина холери, тифу чи дифтерита захована в бактеріях і мікробах. Дурниці! Холера походить від страшного болю в животі, а дифтерит підхоплюють тоді, коли починають лікувати хворе горло.

Тепер давайте перейдемо до питання про їжу.

Їжте все, що хочете. Їжте багато. Так, так—їжте дуже й дуже багато. Їжте доти, доки не відчуєте, що ще шматок, і ви не доліжете до дивана. Їжте все, що вам подобається, їжте від пуза. Міркою тут може бути лише одне — чи спроможні ви заплатити за те, що з'їсте. Якщо не спроможні — не їжте.

І послухайте — не піклуйтеся ви про те, чи є у вашій їжі крохмаль, білок, клейковина і азот. Якщо ви такий йолоп, що хочете їсти ці речі, підіть купити собі їх і їжте. Підіть в пральню, наберіть там торбу крохмалю і їжте, скільки влізе. З'їжте все, запийте добрим ковтком клею, а потім додайте повну ложку портлендського цементу. І ви будете склеєні добре і міцно.

Коли ви любите азот, попросіть аптекаря налити вам повний бідон і смочіть його через соломинку біля шинкваса, за яким торгують газованою водою. Тільки не треба вважати, що можна примішувати всі ці речовини до тієї їжі, що ми її споживаємо. В звичайних стравах, які ми їмо, немає ніякого азоту, фосфору чи білка. В кожному пристойному домі хазяйка змиває всю цю гідоту в кухонній раковині, перш ніж подати страву до столу.

І ще кілька слів з приводу свіжого повітря і фізичних вправ. Не клопочіться ви, будь ласка, ні тим, ні тим. Напустіть в свою кімнату якомога більше свіжого повітря, а потім зачиніть вікна і не випускайте. Вам його вистачить на довгі роки. І не примушуйте ваші легені працювати без передиху. Хай вони відпочивають. Щодо фізичних вправ, то коли вже ви без них не можете обійтись, займайтесь ними і мовчіть.

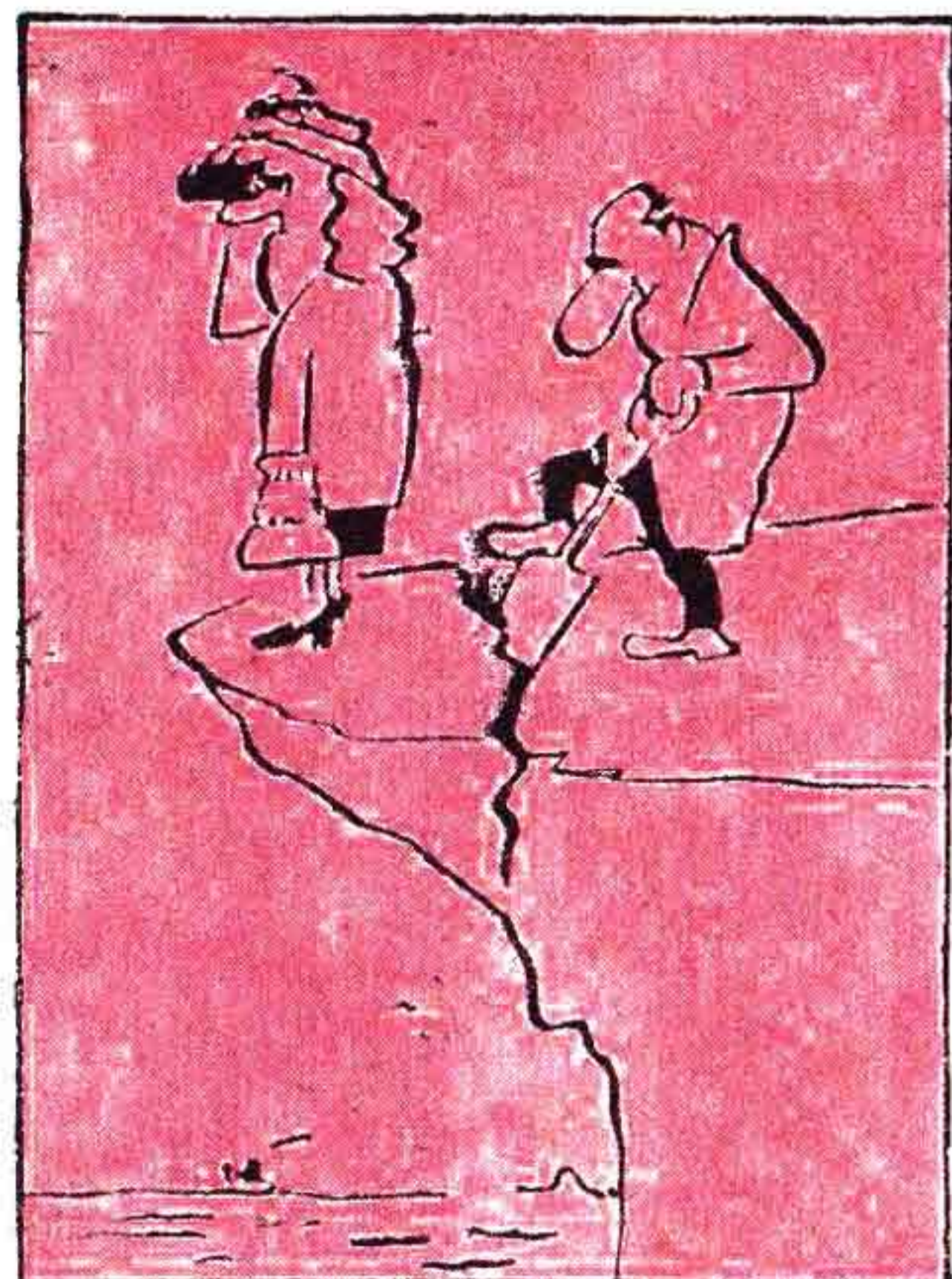
Але коли ви маєте змогу найняти людину, яка грала б за вас у бейсбол, бігала в кросах чи займалася гімнастикою, поки ви сидите у затінку і покурюєте, тоді... ну тоді, о господи! — чого вам ще бажати?

Переклад з англійської.

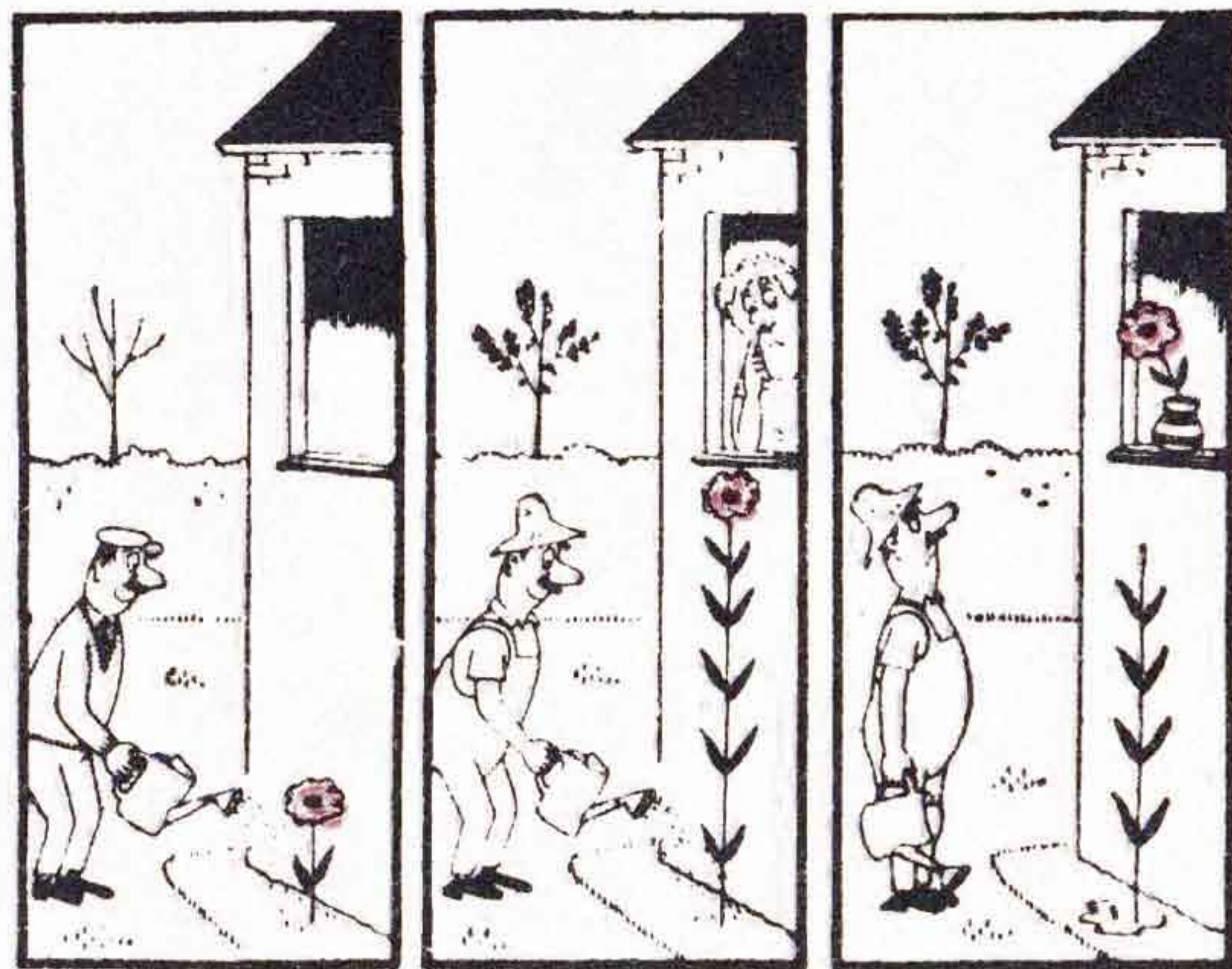

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

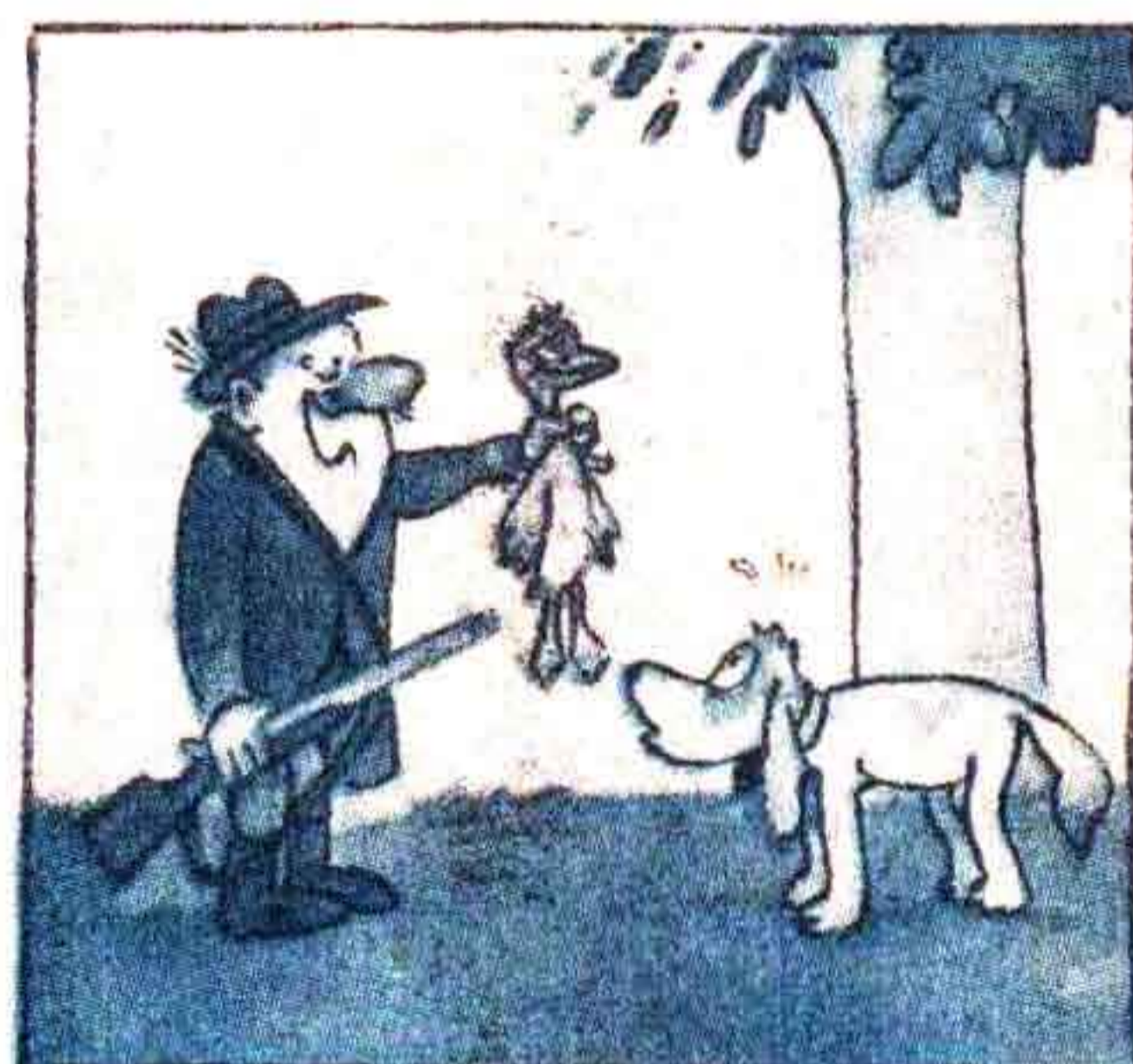
Малюнки з журналів: «БУГЕМІЯ» (Гавана), «ФЮЛЕШ» (Будапешт), «КА-РУЗЕЛЯ» (Лодзь), «РОГАЧ» (Братіслава), «ПАРІ-МАТЧ» (Париж).

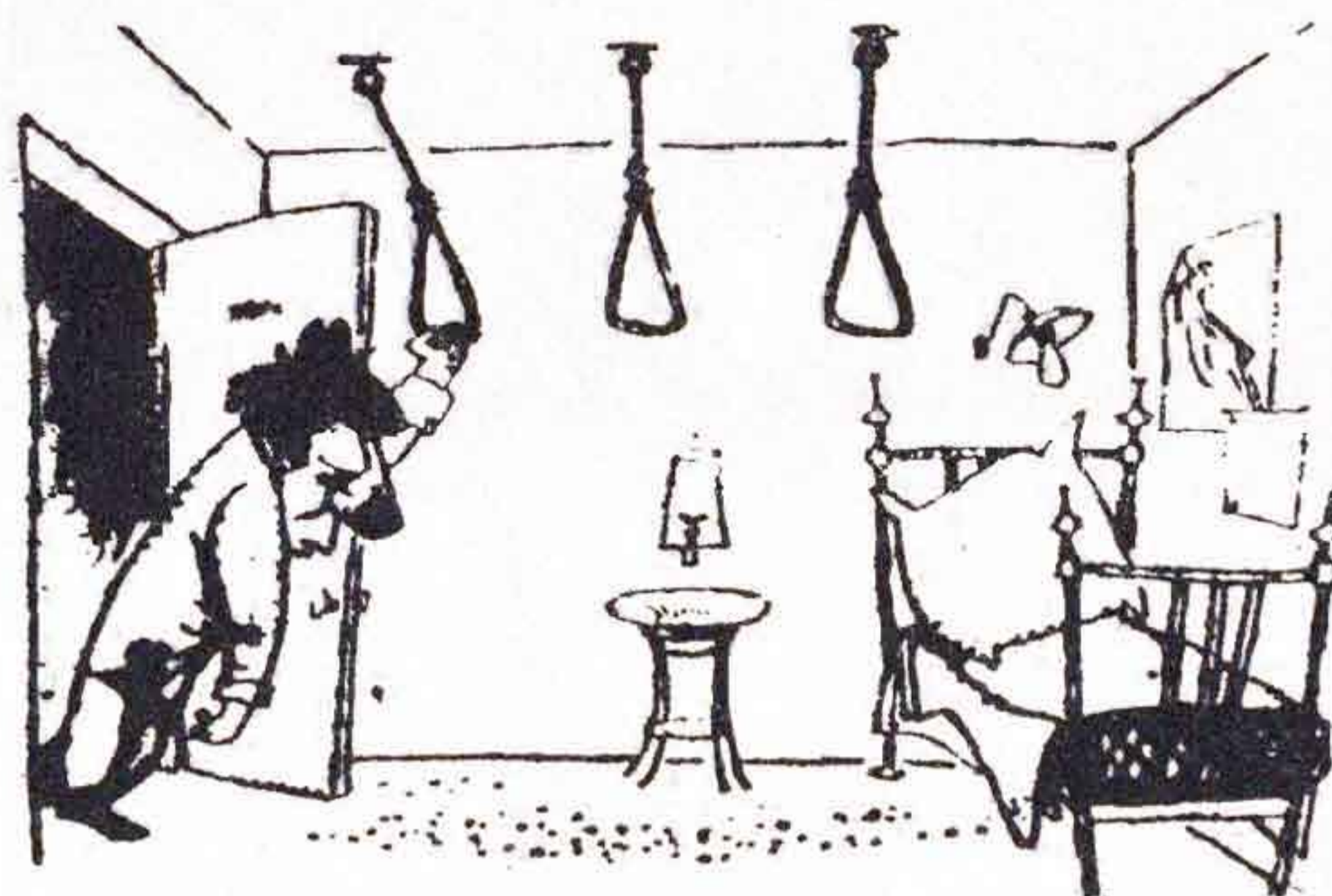
Без слів.

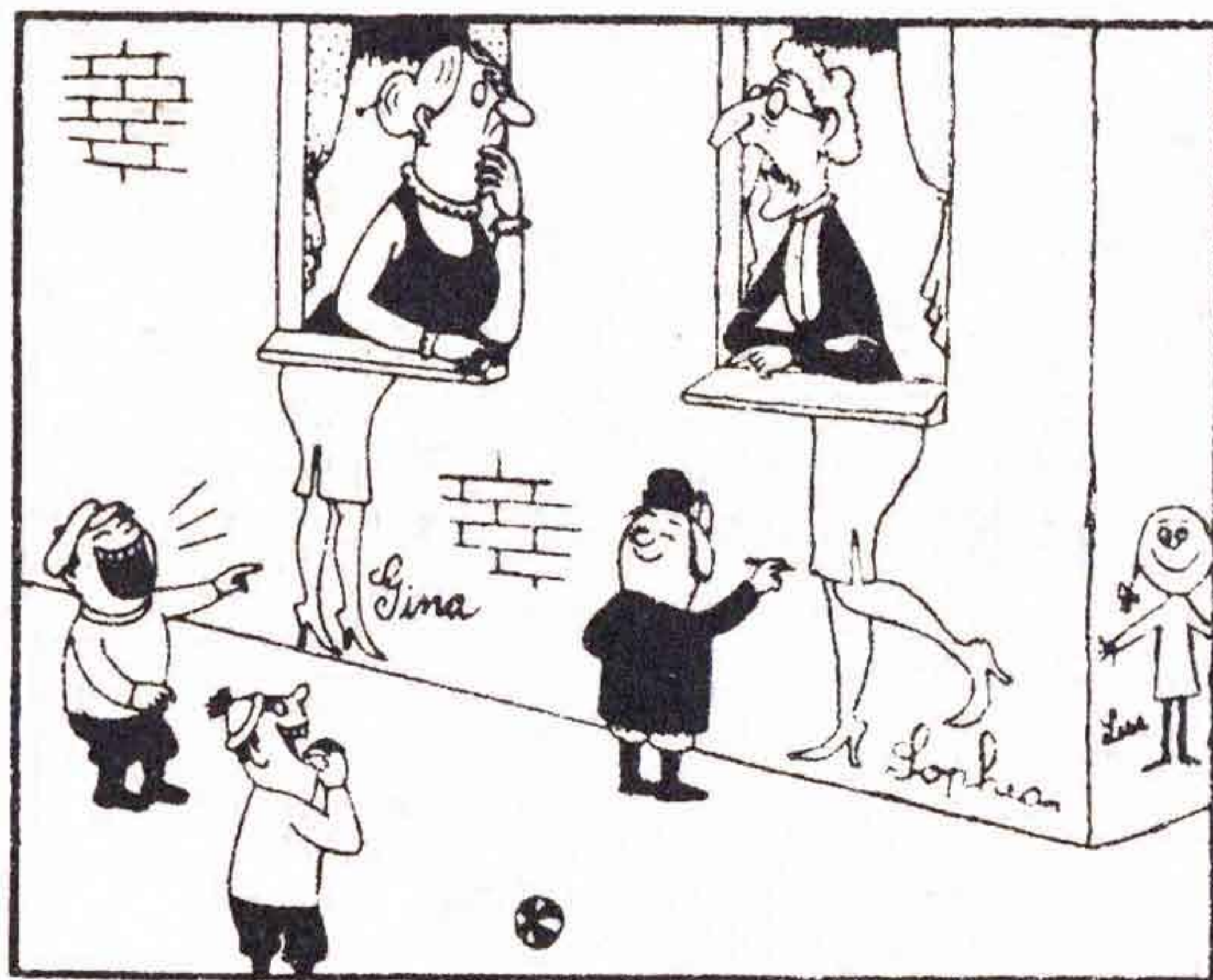
Без слів.

Без слів.

Винахідник.

Без слів.

— Місце нема, приходьте завтра!

ЯК НА ПОЛЕ ЙШЛО!

Жене колгоспний чабан отару овець увечері з поля, а на руках несе маленьке ягнятко, яке в полі тільки народилось. Назустріч йому студент.

— Дядьку Романе! Чого це ви ягнята на руках носите? — запитує в чабана.

— Бо воно маленьке. Тільки-но народилось, — відповідає той.

— Гм... — роздумує студент, — але як же воно вранці на поле йшло?

Повідомив Ф. САФОНЮК з с. Загніткова Кодимського району Одеської області.

ЮВІЛЕЙ

Заходить ледар в сільську Раду та й говорить до голови:

— Товаришу голово, робіть щось із мейми сусідами.

— А що ж вони натворили? — здивовано запитав голова.

— Як що? — відповів ледар, — сьогодні минуло рівно рік з того часу, як я ніде не працюю, а вони навіть сто грам не поставили.

Повідомив І. А. ЦИМБАЛЮК з с. Россоші Липовецького району Вінницької області.

НЕ МІГ ПОРАХУВАТИ

Одного разу батько послав свого сина, щоб той порахував кіз, які паслися в лузі. Син пішов і швидко повернувся:

— Ну як, порахував? — запитав батько.

— Та нарахував дев'ять, а одна коза так стрибала, що я не міг її порахувати, — відповів син.

Повідомив С. МАКАРЕНКО з м. Охтирки Сумської області.

ЗАПАЛЕННЯ

Захворіла бабуся. Приїхав лікар, вислухав і сказав, що у неї запалення легенів і її треба негайно відправити до лікарні.

— Не треба до лікарні! — закричав маленький Сашко, — краще викличте пожежника, і він погасить запалення.

Повідомив А. Ф. КОРЖЕНЕВСЬКИЙ з м. Дніпропетровська.

ДОРОГІ ЦУКЕРКИ

Побачив син у магазині цукерки і до татка:

— Тату, купи мені он тих цукерок.

— Та вони ж дорогі, синку...

— То нічого, я їй дорогі з'їм, — утішив син.

Повідомив П. П. КОВАЛЬЧУК з с. Стівиньки Олевського району Житомирської області.

ХИТРИЙ ІВАСЬ

— Івасю, ти такий великий хлопець, а примушуєш маленького Михасика нести і свій, і твій портфель.

— Це я вчу його допомагати старшим, — відповів Івась.

Повідомив М. Ф. МИНЬО з с. Либохори Турківського району Львівської області.

ЩО ОВЕС РОБИТЬ!

Зустрілися двоє наймитів. Один і питає:

— Ну, як тобі живеться у пана?

— Погано, — відповідає другий, — хліб вівсяний, каша вівсяна, скоро і ніг не чутиму, а він ще й заставляє по неділях возити його в колясці.

— Та хіба ти не знаєш, що робити?

— А що?

І той щось прошепотів йому на вухо.

Наступної неділі поїхав знову пан у колясці кататися. Як тільки стали з гори спускатися, наймит почав вибрикувати, шарпати коляску то в один, то в другий бік. Пан випав, коляска розсипалася.

А назустріч їхав другий пан. Його наймит і говорить:

— Бач, що ото овес робить. Якби пшеницею годував, то такого не було б.

Повідомив П. Г. ЯЛАНСЬКИЙ з с. Новоіванівки Орхівського району Запорізької області.

«ЦАР ПРИРОДИ»

В зоопарку раз гуляли
Друзі в літню пору
І там фауну вивчали
(Та ще й навіть флору).

Потім Сидір до Микити
Усміхнувся хитро:
— Треба горло промочити, —
І дістав півлітру.

Відкоркував її спритно:
— Вип'ємо на лоні!
Захрумтіли апетитно
Огірки солоні.

Після випивки обоє
Майнули до клітки.
Сидір взяв дрючка з собою —
Потягло на збитки.

Тим дрючком штрикнув щосили
Межи очі лева.

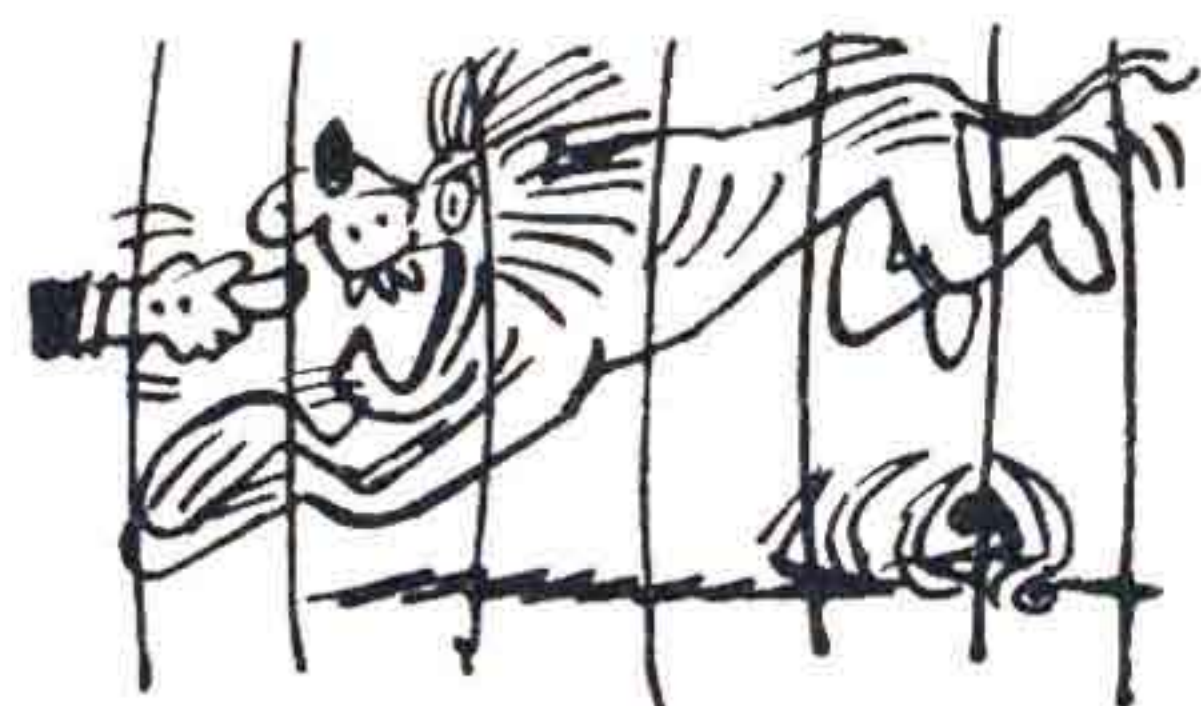
Рикнув лев, аж затремтіли
Навкруги дерева.

Сидір скочив: — Ша, ледащо!
Я тут цар природи! —
Й дулю тиче леву в пащу
З тієї нагоди.

Лев іще раз рикнув лунко
І метнувся, мов куля.
Опинилась в його шлунку
Сидорова дуля.

...Згодом Сидір у Микити
Спитав у палаті:
— Чи не міг мене спинити?
Чом пустив до ґратів?!

— Я, — сказав Микита щиро, —
Не завбачив шкоди,
Бо і сам тоді повірив,
Що ти — цар природи!

НУ Й ГОСТІ!..

Каже донька раз батькам
Нетерплячим тоном:
— Йти надвір пора вже вам,
Дихати озоном.

Жду сьогодні я гостей —
Вадика і Рому.
Потанцюємо — о'кей,
І кінець на тому.

— Що ж, старий, пішли тоді, —
Пропонує мати, —
Хай танцюють молоді,
Нащо заважати?

Тільки вийшли за поріг —
Тут і гості в двері.
Радо стріла донька їх,
Як же — кавалери!

Ті освоїлися враз
У чужій квартирі.
Скоро вив у хаті джаз,
Наче в джунглях звірі.

Ромуальд на стіл поклав
В мікропорці ногу
І недокурки шпурляв
Прямо на підлогу.

А Вадим — той залюбки
Щось там плів про Канта

Й відкривав пивні пляшки
Об різок серванта.

Після пива й коньяку
Почалися танці.
Хлопці сіпались в кутку,
Мов у лихоманці.

Тут з прогулянки батьки
Повернулись саме.
Бачать — ходять парубки
Догори ногами!

І такий розгардіяш
Гості учинили,
Наче бились врукопаш
Там нечисті сили.

Донька пихнула в лице
Сигаретним димом:
— Познайомтесь, предки, — це
Ромуальд з Вадимом.

Гляньте лиш на цих орлів:
Біцепси! Фігури!
Батько очі вбік одвів
І сказав похмуро:

— Знав би, що то за орли,
То зустрів би кием...
Краще б замість них прийшли
Чінгіс-хан з Батием!

— Чудило, підемо краще пива вип'ємо...

Дали перцю!

Жваву торгівлю з обох рук організувала Рудновська О. Д. — директор універмагу м. Канева Черкаської області.

З правої руки тут продавали товари для всіх. З лівої — лише для своїх родичів та приятелів. З лівої продавали, розуміється, тільки дефіцитні товари.

Про торгівлю з обох рук покупці розповіли Перцеві. Як повідомили з Черкаської облспоживспілки, цей метод належним чином оцінено. Рудновську О. Д. з посади директора універмагу знято. Торгівлю з лівої руки припинено.

ДВА ВИХІДНІ

Субота.

Неділя.

Знуче перче!

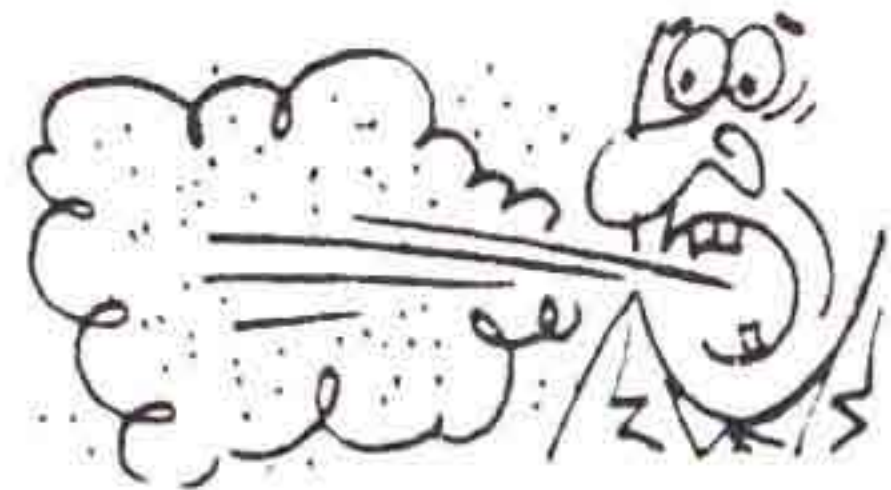
Що й говорити, не дуже воно приємно, коли тобі очі замилюють. Та, повір, не набагато краще себе почуваєш, коли очі тобі запорошують. А саме це, між іншим, день у день робить наш кіровоградський завод імені Кірова, щедро висіваючи тирсу на голови людей, що мають нещастя жити по сусідству з цим підприємством.

Коли ми, Перче, торік про це тобі написали, т. Агафінець — заступник голови виконкому Кіровоградської міськради — відповів: «Питання... обговорювалося на виробничій нараді інженерно-технічних працівників заводу ім. Кірова. До кінця цього року буде відремонтовано існуючий та встановлено новий вентилятор для фільтрації засміченого повітря».

Оскільки кінець «цього», тобто 1969, року вже давно минув, а тирса ще летить і летить на нашу голову, то природно, виникає цілком законне питання: хто кому тією тирсою ретельніше запорошує очі? Завод — нам чи т. Агафінець — тобі, Перче?

І. СУДАРИКОВ.

м. Кіровоград.

Порадь, що нам чинити з тими остогидлими опадами. Що не день, — то сипле з неба, як із мішка. Ще б нічого, якби сипав дощ або сніг. А то ж цемент падає. Той самий, що його виробляє наш Здолбунівський цементно-шиферний комбінат. Скільки він його виробляє, сказати не беремося. А от скільки у повітря викидає, — це нашою санепідстанцією точно підраховано: 149,6 тонн щодоби!

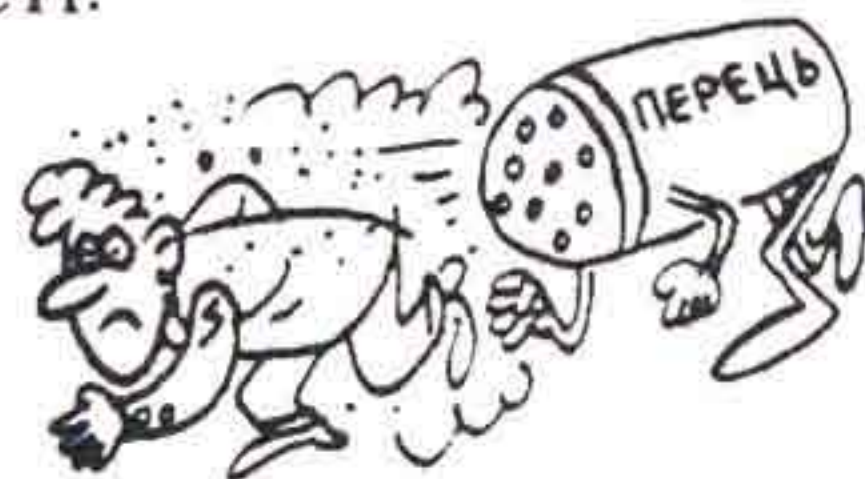
Але керівництво комбінату про це наче й не відає. Принаймні, ставити пиловловлювачі не дуже поспішає, а спокійно продовжує присипати нас своєю пудрою.

Може, є сенс і їх злегка припудрити? Тільки — не цементом, а тертим перцем.

Він, кажуть, людям жвавості додає.

П. МАРЧЕНКО.

м. Здолбунів
Ровенської області.

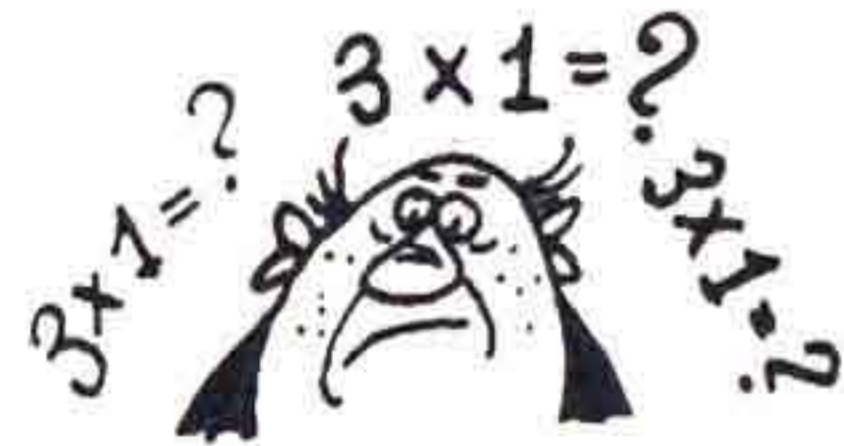
Розв'яжи задачу.

Автобус Тернопіль — село Вибудів, коли їхав дорогою завдовжки 65 км, то бував у селі по 3 рази на день у точно визначені години. Якою дорогою він їздить тепер, якщо у Вибудові буває 3 рази на тиждень, та й то коли йому заманеться?

Ми задавали цю задачу керівництву Тернопільського автобусного парку. Але воно ніяк не може її розв'язати.

П. МЕЛЬНИК.

м. Тернопіль.

Працюючи токарем у радгоспній ремонтній механічній майстерні, я, наївний чоловік, чомусь був певен, що причіпним знаряддям користуються переважно трактористи та шофери. А оце недавно, купуючи у Первомайському дрібнооптовому магазині інструмент для своєї майстерні, второпав, що гірko помилявся.

— Даю вам ще 50 комплектів трубних гайкорізів 7/8, — незаперчливим тоном заявив мені продавець.

Такі гайкорізи нам зовсім ні до чого, але працівник прилавка про це й слухати не захотів.

— Ще, — додав він, — я вам кладу штангенциркуль на 1200 міліметрів. Ціна — 51 карбованець.

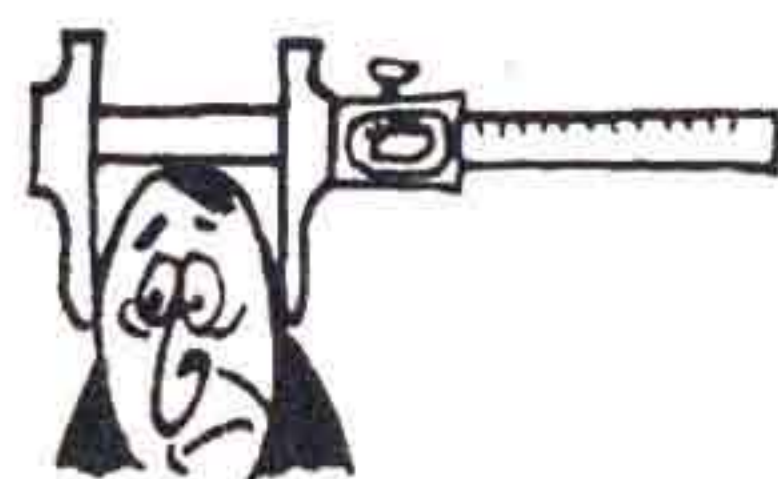
— Але він нам абсолютно непотрібен!

— Немає значення... — махнув рукою продавець. — Без причепу і нам на базі товару не відпускають.

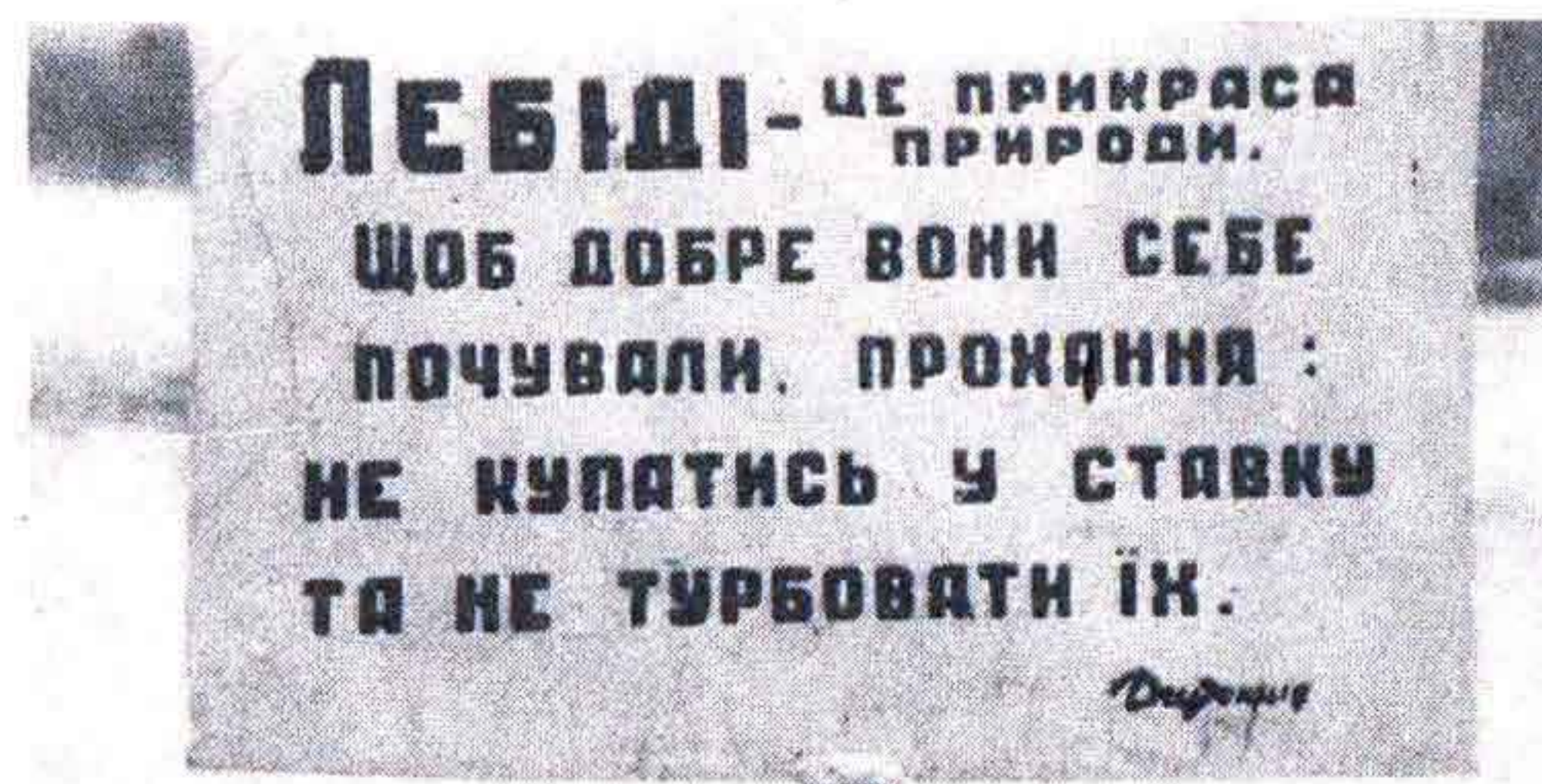
Допоможи, друже Перче, нашій торгівлі одчепитися від цього причепу. Без нього, я певен, у неї справи швидше і веселіше підуть.

А. АБАТУРОВ,
токарем.

Радгосп «Первомайський»
Миколаївської області.

Нащадки Пістряка та Возного

Пригадуєте славного сотенного писаря Пістряка, якого так гарно описав Квітка-Основ'яненко у «Конотопській відьмі»? Що за мудра голова був той писар! Не так грамотний, як дуже письменний! Як, бувало, повченому говорив! Так, що навіть конотопський батюшка слуха було його, слуха та тільки вдарить об поли руками. Мовляв, хто його второпав, добрий чоловіче, що ти там кажеш-балакаєш! А лепорти якою мовою писав!

Або пригадайте мову пана Возного з «Наталки-Полтавки».

Ото люди були!

Але ба! Далеко їм до деяких сучасних грамотіїв, що ото пишуть не лепорти, а реклами, вівіски та всіляке інше таке.

Ось подивіться на перше фото!

(Фото № 1)

Це таке утяли в с. Вишнівці на Тернопільщині. Куди там тому Пістрякові або Возному! Та це ще не шедевр. Гляньте-но на ці два фото.

(Фото № 2 і № 3)

Все на світі змінюється. І навіть майстерні. Хіба колись був такий сервіс, щоб тобі «м'яжку» меблю взяли «оббили» і тут же й поремонтували? Не було. І грамотіїв таких не було.

А тепер є! У Звенигородці на Черкащині, як про це свідчить вівіска районного побутового комбінату.

Але що там «м'яжка» мебля? Сіра проза!

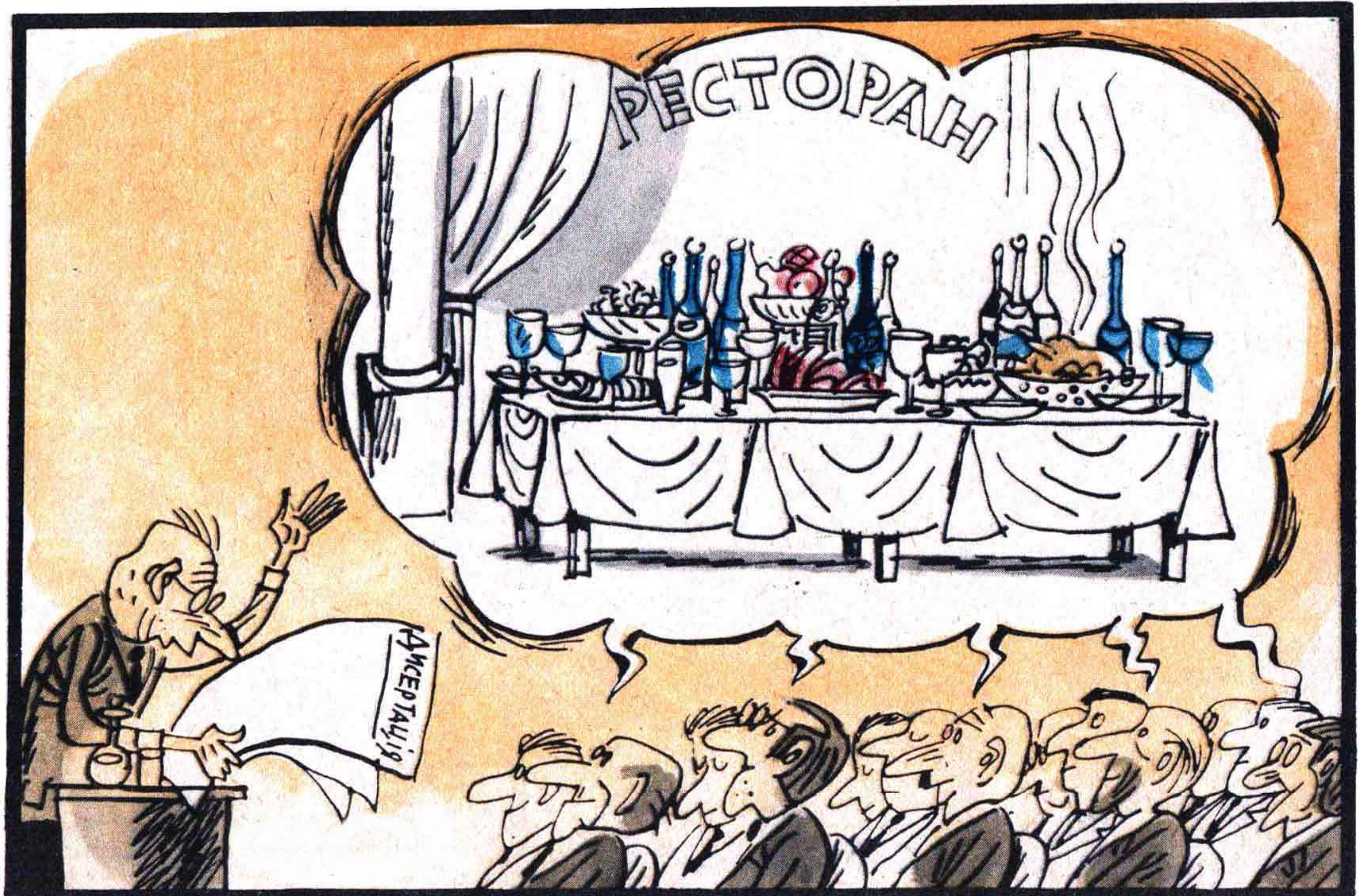
Новітні Пістряки та Возні рекламують і естетичні речі, красу. Ось ще одне фото:

(Фото № 4)

Як там уже почуває себе дирекція знаменитого парку «Софія» в Умані, хто зна, а «лебіді», пропливаючи повз оте малограмотне воляння, чомусь вішають носи. Видно, не можна їх і отакою грамотністю «турбовати». Не радує отака «прикраса природи» і відвідувачів парку.

А. ГРЕК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів.

РІЗНІ ПОГЛЯДИ

Зчепились дурень з хамом
В трамвайній тісноті:
— Не хвищайте ногами!
— Іди під сім чортів!
— Сміються з вас і кури.
— Ти мокра курка сам!
— Ви — дурень! — крикнув дурень,
А хам сказав: — Ти — хам.
Володимир ОКУНЬ.
м. Дніпропетровськ.

РАНО НАВЧИЛИ

— Малий синок у ліч роман мій
кинув...
— Читат'я навчили рано ви дитину.

ПОРАДА КРИТИКА

Списав паперу цілі гори,
А критик так йому говорить:
— Читайте, поривайтеся вище:
Хто більш чита, той менше пише.
Юхим ЗОРЯ.

ЗВИЧКА

— Чого начальство поза очі лаєш,
А в очі хвалиш? Слизнів не терплю!
— Та в мене звичка, бач, така.
Ти знаєш,
Що я повторюватись
не люблю.

Анатолій КЛИЧКОВ.

м. Горлівка.

НЕВІДПОВІДНІСТЬ

У нього шапка — як у Мономаха,
Та розумом не вдавсь, бідолаха.

ШВИДКІСНИК

В його коханні — три моменти:
Знайомство, шлюб і — аліменти.

Іван МАРТИНЮК.

с. Жердя
на Хмельниччині.

Мал. И. КОГАНА

Без слів.

Необережна Оленка

Діти, як відомо, страшенно люблять розказувати й переказувати різні цікаві історії. От, приміром, київський хлопчик Боря дуже дотепно розповідав своїм приятелям про те, як його тато й мама зібралися ремонтувати квартиру і що з того вийшло.

Почула цю смішну розповідь гумористка Валентина Дуб і про всяк випадок записала до свого блокнота. А потім, перечитавши на дозвіллі, зробила висновок, що Борчина оповідка буде цікавою не лише для дітей. Ось так і з'явилася у восьмому номері «Перця» за 1970 рік гумореска «Розповідь Борі про ремонт у кімнаті й коридорі».

Гумореску прочитала маленька Оленка, яка живе у містечку Біляївці на Одещині. І так їй сподобався київський хлопчик Боря з його тонкою спостережливістю, що Оленка тут же побігла на вулицю, щоб негайно переказати комусь із подружок захоплюючу історію про ремонт Борчиної квартири.

Як на те, нікого з подружок на вулиці не було. Зате повз Оленчину хату проходила доросла тітка О. Коломицева, у якої саме напередодні розпочалася творча сверблячка.

Дуже вже їй хотілося щось таке літературне утнути й надрукувати.

На жаль, Оленка цього не знала й, не маючи інших слухачів, довірливо поділилася з О. Коломицевою своїми враженнями від Борчиної розповіді. Не забувши при тому додати, що все це вона вчитала у «Перці».

Але останніх Оленчиних слів тітка слухати не захотіла, бо, відчуваючи, що творча сверблячка уже перейшла у творчий екстаз і ось-ось має настати його найвища фаза — творче запаморочення, О. Коломицева прожогом кинулася додому, схопила папір та олівець і одним рипом записала Борчину історію. Після чого побігла з нею до редакції біляївської районної газети «Південна зоря».

В редакції здібну авторку зустріли бурхливими оплесками і, не читаючи — бо ж працює Олександра Сергіївна Коломицева тут же, та ще й на посаді відловидальниого секретаря, — миттю послали рукопис у друкарню. Ось так і з'явилася у «Південній зорі» від 14 липня 1970 року Борчина історія, озаглавлена дещо інакше — «Як тато й мама ремонт робили. Розповідь маленької Оленки», а підписана вже О. Коломицевою.

Плаче тепер необережна Оленка, бо хлопчик Боря дуже образився на неї. А вона ж таки не винна. Звідки їй було знати про творчу сверблячку О. Коломицевої, а також про те, що в редакції «Південної зорі» не читають республіканських журналів?

В. ВОВЧИК.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Треба буде будку Бровкові відремонтувати. Може, ще доведеться тут ночувати...

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі з колгоспу ім. Енгельса (Острозький район) писалося про те, що з вини правління погано було організовано зимівлю риби у ставку, внаслідок чого багато риби загинуло.

Як повідомив начальник Ровенського обласного управління сільського господарства т. Пелех, факти, наведені у листі, мали місце.

На відшкодування збитків з голови колгоспу Кирилл О. А. і зоотехнік колгоспу Барабаш А. Є. відраховано на користь колгоспу суму у розмірі місячної ставки кожного.

Головному зоотехніку Острозького районного управління сільського господарства оголошено догану.

Правління колгоспу ім. Енгельса зобов'язано до кінця 1970 року упорядкувати ставки.

★ Про те, що у Кременчуцькому магазині № 35 посуд продають з націною, повідомлялося у листі покупців.

Заступник начальника Полтавського обласного управління торгівлі т. Дударенко повідомив редакцію, що факти ствердились.

За савовільне підвищення ціни продавця Павлову з роботи знято, а продавцю Сяляровій оголошено сувору догану.

★ Робітники Бриницького торфопідприємства (Житомирщина) ніяк не могли добитися, щоб місцеві керівники пустили рейсовий автобус від їхнього селища до райцентру Новоград-Волинський. Про це йшлося у листі, вміщеному у «Перці» № 1. Заступник голови вишньоному Новоград-Волинської райради т. Романчук повідомив редакцію, що ним з райцентру до Бриницького торфопідприємства регулярно, тричі на день ходить рейсовий автобус.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН (заст. головного редактора), С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Тел. 41-82-12. 41-83-46, 41-83-79.

Для телеграм: Київ Перець.

Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 17 (843)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 3. VIII. 1970 р.
Папір 70×108¹/₂. Фіз.-друк. арк. 2.

Підписано до друку 17. VIII. 1970 р.
Умовн. друк. арк. 2.8. Обл.-вид. арк. 4.54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

БФ 11751.

Комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Зам. 04334. Тираж: 1.950.000 прим.

Отсканировал А.В.ЛЕБЕДЕВ

— Пробачте, але ми не зможемо вас прийняти — у нас не прибрано!